

பிள்ளையார் கதை

பெரியீடு

இந்து சமய கலாசாஸ்திர அலுவலர்கள் திணைக்களம்

பிள்ளையார் கதை

(கதைப்பொழிப்பு, போற்றித்திருஅகவல், விநாயகர் அகவல்,
வருகைக்கோவை, காரியசீத்தமாலை என்பவற்றுடன்)

தொகுப்பு:

ஆய்வுப்பிரிவு

வெளியீடு:

இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

கி. 248 1/1, கால வீதி,

கொழும்பு - 04,

கி.லங்கை.

நூல் பதிப்புத் தரவுகள்

(இலவச வெளியீடு)

- நூலின் பெயர் : பிள்ளையார் கதை
- தொகுப்பு : ஆய்வுப் பிரிவு
இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்
- தாள் : 80 gsm (இறக்குமதி செய்யப்பட்ட வெள்ளை அச்சடித்தல் கடதாசி)
- நூலின் அளவு : 1/8
- பக்கங்கள் : i - iv + 1-57
- வெளியிடுவோர் : இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்
248 1/1, காலி வீதி, கொழும்பு - 04.
- அச்சிட்டோர் : கௌரி அச்சகம்,
207, சேர் இரட்ணஜோதி சரவணமுத்து மாவத்தை,
கொழும்பு - 13.

வெளியீட்டுரை

பிள்ளையார் காப்பு கதையை சன்னாகம் அரங்கநாதரின் அருந்தவப் புதல்வன் வரத பண்டிதனார் சைவ மக்களுக்குத் தொகுத்து எழுதி உதவியுள்ளார். இந்நூல் பல ஆலயங்களில் கிடைப்பதில்லை என்ற பலரின் கோரிக்கைக்கிணங்க இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தால் பதிப்பிக்கப்படுகின்றது.

இறை சிந்தனையை வளர்த்து ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கு வழி சமைத்துக் கொடுப்பவை புராணங்கள். இந்நூலில் இலிங்க புராணம், கந்த புராணம், உபதேச காண்டம் முதலிய நூல்களில் சொல்லப்பட்ட பிள்ளையாரின் மகிமைகளும் அருட் செயல்களும் திரட்டி எழுதப் பட்டுள்ளன.

கார்த்திகை மாதம் பூரணையும் கார்த்திகை நட்சத்திரமும் கழிந்த மறுநாள், பிரதமை முதல் மார்கழி மாதச் சுக்கில பட்ச சஷ்டி ஈறாக இருபத்தொரு நாட்கள் பிள்ளையார் கதைக் காப்பு வீரதம் அநுட்டிக் கப்படுகின்றது.

வீரத காலத்தில் ஆசார சீலராக தோய்த்துலர்ந்த ஆடை அணிந்து இருபத்தொரு நாட்களும் கோயிலுக்குச் சென்று வீநாயகப் பெருமானைத் தரிசிக்க வேண்டும். இருபத்தொரு நேர் இழைகளால் ஆன காப்பைப் பெற்று ஆண்கள் வலக் கையிலும், பெண்கள் இடக் கையிலும் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் பூசையிற் கலந்து பூ பெற்றுக் கட்டிய காப்பில் சாத்திக் கொள்வதுடன் பிள்ளையார் கதை படிப்பையும் பக்தி சீரத்தையுடன் கேட்க வேண்டும்.

இருபத்தொரு நாட்களும் ஒரு பொழுது உண்டு இருபத்தோராவது நாளாகிய சஷ்டி அன்று உபவாசமிருந்து சஷ்டி முடிந்த பின் கட்டிய காப்பை கழற்றுவித்து நீர் நிலைகளில் போட்டு நீராட வேண்டும். முறைப்படி தட்சணை, தானம் என்பன கொடுத்து முடிந்த பின் பாரணை பண்ணி வீரதத்தை முடித்துக் கொள்ளல் முறையாகும்.

பிள்ளையார் கதை, பிள்ளையார் கதைப் பொருள், போற்றித் திருவகவல், ஓளவையார் அருளிய வீநாயகர் அகவல், வருகைக் கோவை, நக்கீரர் அருளிய வீநாயகர் அகவல், காரியசித்தி மாலை ஆகிய தொகுப்புக்களை உள்ளடக்கியதாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது.

இந்நூலின் பதிப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்ட உதவிப்பணிப்பாளர் ஆராய்ச்சிப் பிரிவு உத்தியோகத்தர்கள், பிள்ளையார் கதையின் பொருளினை செம்மையுற எழுதி வழங்கிய சைவப் புலவர் எஸ்.செல்லத்துரை, கௌரீ பதிப்பகத்தார், அவர்தம் ஊழியர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சாந்தி நாவுக்கரசன்

பணிப்பாளர்

இந்துசமய அலுவல்கள் திணைக்களம்

கொழும்பு - 04.

30-06-2011

பிள்ளையார் கதை

காப்பு

கரும்பும் இளநீருங் காரெள்ளுந் தேனும்
வீரும்பும் அவல்பலமும் மேன்மேல் - அருந்திக்
குணமுடைய நாய்வந்து குற்றங்கள் தீர்க்குங்
கணபதியே இக்கதைக்குக் காப்பு.

திருவிளங்கு மான்மருகா சேவதனில் ஏறி
வரும்அரன்றாள் ஈன்றருளு மைந்தா - முருகனுக்கு
முன்பிறந்த யானை முகவா உனைத்தொழுவேன்
என்கதைக்கு நீயென்றுங் காப்பு.

விநாயகர் துதி

திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூட்டுஞ் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும் - உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரும் ஆனைமுகத் தானைக்
காதலாற் கூப்புவர்தம் கை.

ஓற்றை மருப்பும் ஓரிரண்டு கைத்தலமும்
வெற்றி புனைந்த வீழ்மூன்றும் - பெற்றதொரு
தண்டைக்கால் வாரணத்தைத் தன்மனதில் எப்பொழுதாங்
கொண்டக்கால் வாராது கூற்று.

பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்பும் இவை
நாலும் கலந்துனக்கு நான்தருவேன் - கோலஞ்செய்
துங்கக் கரிமுகத்துத் தாமணியே நீஎனக்குச்
சங்கத் தமிழ்மூன்றுந் தா.

சப்பாணி

எள்ளுப் பொரிதேன் அவல்அப்பமிக்கும் பயறும் இளநீரும்
வள்ளிக் கிழங்கும் மாம்பழமும், வாழைப்பழமும், பலாப்பழமும்,
வெள்ளைப்பாலும், மோதகமும் விரும்பிப் படைத்தேன் சந்நிதியில்
கொள்ளைக் கருணைக் கணபதியேகொட்டி அருள்க சப்பாணி,
சண்டப் பெருச்சாளி ஏறிச் சடைகொண்டு வையத் துலாவி,
அண்டத் தமரர் துதிக்க அடியார்க்கு அருளும் பிரானே,
எண்திக்கும் அன்பர்கள் பார்க்க இணையற்ற பேரொளி வீசக்,
குண்டைக் கணபதி நம்பி கொடுங்கையாற் சப்பாணி கொட்டே.

சரஸ்வதி சூதி

புத்தகத்து உள்ளுறை மாதே பூவில் அமர்ந்திடு வாழ்வே
வித்தகப் பெண்பிள்ளை நங்காய் வேதப் பொருளுக் கிறைவீ
முத்தின் குடையுடை யாளே மூவுல குந்தொழு தேத்துஞ்
செப்புக் கவித்த முலையாய் செவ்வரி யோடிய கண்ணாய்
தக்கோலந் தின்னும் வாயாய் சரஸ்வதி என்னும் திருவே
எக்காலமும் உன்னைத் தொழுவேன் இயல்இசை நாடகம் என்னும்
முத்தமிழ்க் கல்விகள் எல்லாம் முழுதும் எனக்கருள் செய்துள்ள
சித்தந் தனிநீர் இருந்து திருவருள் செய்திடு வாயே.

அதிகாரம்

பொன்னிறங் கடுக்கும் புனர்செவி குடுமித்
தென்மலை இருந்த சீர்சால் முனிவன்
கந்த மும்மதக் கரிமுகன் கதைதனைச்
செந்தமிழ் வகையாற் தெளிவுறச் செப்பினன்
அன்னதிற் பிறவில் அறிறபத் திரட்டித்
தொன்னெறி விளங்கச் சொல்லுவன் கதையே.

கதை

மந்திர கிரியில் வடபால் ஆங்கோர்
இந்துதவழ் சோலை இராசமா நகரியில்
அந்தணன் ஒருவனும் ஆயிழை ஒருத்தியுள்
சந்தரப் புதல்வரைப் பெறுதல் வேண்டிக்
கடவுள் ஆலயமுங் கடிமலர்ப் பொய்கையும்
தடநிழற் பள்ளியுந் தாம்பல சமைத்துப்
புதல்வரைத் தருகெனப் பொருப்பரசு ஈன்ற
மதர்விழி பாகனை வழிபடு நாளின்
மற்றவர் புரியு மாதவங் கண்டு
சிற்றிடை உமையாள் சிவனடி வணங்கிப்
பரனே சிவனே பல்லுயிர்க்கு உயிரே
அரனே மறையவர்க்கு அருள்புரிந்து அருளென
அந்தஅந் தணனுக்கு இந்தநற் பிறப்பில்
மைந்தரில் லைஎன்று மறுத்துஅரன் உரைப்ப
எப்பரி சாயினும் எம்பொருட்டு ஒருசுதன்
தப்பிலா மறையோன் தனக்குஅருள் செய்கென
எமையா ளுடைய உமையாள் மொழிய
இமையா முக்கண் இறைவன் வெகுண்டு
பெண்சொற் கேட்டல் பேதமை என்று
பண்சொற் பயிலும் பாவையை நோக்கிப்
பேதாய் நீபோய்ப் பிறவென மொழிய
மாதுமை அவளும் மனந்தளர்வு உற்றுப்
பொன்றிடும் மாணிடப் புன்பிறப்பு எய்துதல்
நன்றல என்றே நடுக்கமுற்று உரைப்பக்
கறைமிடற்று அண்ணல் கருணை கூர்ந்து
பிறைநுதல் அவட்குநீ பிள்ளையாகச்
சென்றவண் வளர்ந்து சிலபகல் கழித்தால்
மன்றல்செய்து அருள்வோம் வருந்தலை என்று

1-10

11-20

விடைகொடுத்து அருள விலங்கன்மா மகனும்
 பெடைமயிற் சாயற் பெண்மக வாகித் 21-30
 தார்மலி மார்பன் சதூர்மறைக் கிழவன்
 சீாமலி மனைவி திருவயிற்று உதித்துப்
 பாவையுஞ் சிற்றிலும் பந்தொடு கழங்கும்
 யாவையும் பயின்ற இயல்பினள் ஆகி
 ஐயாண்டு அடைந்தபின் அன்னையும் அத்தனும்
 மையார் கருங்குழல் வானுதல் தன்னை
 மானுட மறையோர்க்கு வதுவை செய்திடக்
 கானமர் குழலியைக் கருதிக் கேட்பப்
 பிறப்புஇறப்பு இல்லாப் பெரியோற்கு அன்றி
 அறத்தகு வதுவைக்கு அமையேன் யான்என 31-40
 மற்றவன் தன்னைஉன் மணமகனாகப்
 பெற்றிடல் அரிதெனப் பெயர்த்தவர் பேச
 அருந்தவ முயற்சியால் அணுகவேன் யான்எனக்
 கருந்தட நெடுங்கண் கவுரியங்கு உரைப்ப
 மருமலி கமல மலர்த்தடத்து அருகிற்
 தருமலி நிழல்தவச் சாலையது அமைத்துப்
 பணியணி பற்பல பாங்கியர் சூழ
 அணிமலர்க் குழல்உமை அருந்தவம் புரிதலும்
 அரிவை தன் அருந்தவம் அறிவோம் யாம்என
 இருவரும் அறியா இமையவர் பெருமான் 41-50
 மானிடம் ஏந்தும் வண்ணமது ஒழிந்து
 மானிட யோக மறையவன் ஆகிக்
 குடையொடு தண்டுநற் குண்டிகை கொண்டு
 மடமயில் தவம்புரி வாவிக் கரையிற்
 கண்ணுதல் வந்து கருணை காட்டித்
 தண்ணறுங் கூந்தல் தையலை நோக்கி
 மின்பெறு நுண்ணிடை மெல்லிய லாய்நீ

என்பெறத் தவம்இங்கு இயற்றுவது என்றலுங்
கொன்றைவார் சடையனைக் கூடஎன்று உரைத்தலும்
நன்றுஎனச் சிரித்து நான்மறை யோனும் 51-60
மாட்டினில் ஏறி மான்மழுத் தரித்துக்
காட்டினிற் கடலையிற் கணத்துடன் ஆடிப்
பாம்பும் எலும்பும் பஃறலை மாலையுஞ்
சாம்பரும் அணிந்து தலையோடு ஏந்திப்
பிச்சைகொண்டு உழலும் பித்தன் தன்னை
நச்சிநீர் செய்தவம் நகைதரு நுமக்கெனப்
பூங்கொடி அருந்தவம் பூசுரன் குலைத்தலும்
ஆங்கவள் நாணமுற்று அணிமனை புகுதச்
சேடியர் வந்து செழுமலர்க் குழலியை
வாடுதல் ஒழிகென மனமிகத் தேற்றிச் 61-70
சிந்தூர வானுதற் சேடியர் சிலர்போய்த்
தந்தைதாய் இருவர் தாளினை வணங்கி
வாவிக் கரையில் வந்தொரு மறையோன்
பாவைதன் செங்கையைப் பற்றினன் என்றலுந்
தோடலர் கமலத் தொடைமறை முனியை
ஆடக மாடத் தனிமனை கொணர்களன
மாடக யாழ்முரல் மங்கையர் ஓடி
நீடிய புகழாய் நீஎழுந்து அருள்ளன
மைமலர்க் குழலி வந்துஎனை அழைக்கில்
அம்மனைப் புகுவன்என்று அந்தணன் உரைத்தலும் 71-80
பொற்றொடி நீபோய்ப் பொய்கையில் நின்ற
நற்றவ முனியை நடாத்திக் கொணர்கென
சிவனை இகழ்ந்த சிற்றறிவு உடையோன்
அவனையான் சென்றிங்கு அழைத்திடேன் என்று
சிற்றிடை மடந்தையுஞ் சீறின ளாகி
மற்றைய மாதர் மதிமுகம் நோக்கி

நெற்றியிற் கண்ணுடை நிமலனுக்கு அல்லவென்
 பொற்பமர் கொங்கை பொருந்துதற்கு அரிதால்
 மானிட வேட மறையவன் தனக்கு
 யான்வெளிப் படுவதில்லை என்று இசைப்ப 81-90
 மனையிடை வந்த மாமுனி தன்னை
 இணையடி தொழுதல் இளையோர்க்கு இயல்பெனத்
 தந்தையுந் தாயுந் தகைபெற மொழியச்
 சிந்தை குளிர்ந்து சீறுதல் ஒழிந்து
 தாய்சொல் மறுத்தல் பாவம் என்று அஞ்சி
 ஆயிழை தானும் அவன்எதிர் சென்று
 சுற்றிவந்து அவனடி சுந்தரி வணங்கி
 மற்றவன் தன்னை மனையிற் கொணர்ந்து
 ஆதியம் பகவற்கு அன்பன் ஆகும்
 வேதியன் பழைய விருத்தன்என்று எண்ணி 91-100
 ஆசனம் நல்கி அருக்கிய முதலாப்
 பாதுகா சனைகள் பண்ணிய பின்னர்ப்
 போனகம் படைத்துப் பொரிக்கறி பருப்புநெய்
 ஆன்பால் மாங்கனி அழகிய பலாச்சுகளை
 தேன்கத விப்பழஞ் சீர்பெறப் படைத்து
 அந்தணன் தன்னை அமுது செய்வித்துச்
 சந்தனங் குங்குமச் சாந்திவை கொடுத்துத்
 தக்கோ லத்தொடு சாதிக்காயும்
 கற்பூரத்தொடு கவின்பெறக் கொண்டு
 வெள்ளிலை அடைக்காய் விளங்கிய பொன்னின் 101-110
 ஒள்ளிய தட்டில் உவந்துமுன் வைத்துச்
 சிவன்எனப் பாவனை செய்து நினைந்து
 தவமுறை முனிவனைத் தாளினை வணங்கத்
 தேனமர் குழலி திருமுகம் நோக்கி
 மோனமா முனிபுன் முறுவல் காட்டிக்

கற்றைச் சடையுங் கரமொரு நான்கும்
 நெற்றியில் நயனமும் நீல கண்டமும்
 மானும் மழுவும் மலர்க்கரத்து இலங்கக்
 கூன்மதி நிலவுங் கொழித்திட முடிமேல்
 வரந்தரு முதல்வன் மடமயில் காணக்
 கரந்ததன் உருவங் காட்டிமுன் நிற்ப
 மரகத மேனி மலைமகள் தானும்
 விரைவொடுஅங் கவன்அடி வீழ்ந்துஇறைஞ் சினளே
 அரிஅயன் இந்திரன் அமரர் விஞ்சையர்
 கருடர் கின்னரர் காய வாசியர்
 ஏதமில் முனிவர் அவுணர் இராக்கதர்
 பூதர் இயக்கர்கிம் புருடர் அலகை
 சித்தர் தாரகைக்கந் தருவர்கள் முதலாய்க்
 கணிக்கரும் பதினெண் கணத்தில்உள் ளவரும்
 மணிக்கருங் களத்தனை வந்தடைந்து அதன்பின்
 மன்றலங் குழலிக்கு வதுவைநாள் குறித்துத்
 தென்றல்வந்து இலங்கு முன்றில் அகத்துப்
 பொன்திகழ் பவளப் பொற்கால் நாட்டி
 மாணிக் கத்தால் வளைபல பரப்பி
 ஆணிப்பொற் தகட்டால் அழகுற வேய்ந்து
 நித்தில மாலை நிரைநிரை தூக்கிப்
 பத்திகள் தோறும் பலமணி பதித்துத்
 தோரணம் நாட்டித் துகில்விதா னித்துப்
 பூரணப் பொற்குடம் பொலிவுற வைத்துத்
 திக்குத் தோறுந் திருவிளக்கு ஏற்றிப்
 பக்திப் படர்முளைப் பாலிகை பரப்பிக்
 கன்னலுங் கமுகுங் கதலியும் நாட்டிப்
 பன்மலர் நாற்றிப் பந்தர்சோ டித்து
 நலமிகு கைவலோர் நஞ்சுஅணி மிடற்றனைக்

111-120

121-130

131-140

குலவிய திருமணக் கோலம் புனைந்தார்
 வருசுரர் மகளிர் மலைமகள் தன்னைத்
 திருமணக் கோலஞ் செய்தனர் ஆங்கே
 எம்பிரா னையும் இளங்கொடி தன்னையும்
 உம்பர் எல்லாம் ஒருங்குடன் கூடிக்
 கடல்என விளங்குங் காவணந் தன்னிற்
 சுடர்விடு பவளச் சுந்தரப் பலகையின்
 மறைபுகழ்ந்து ஏத்த மகிழ்ந்துஉட னிருத்திப்
 பறையொலி யோடு பனிவளை ஆர்ப்ப
 வதுவைக்கு ஏற்ற மறைவிதி நெறியே
 சதூர்முகன் ஓமச் சடங்குகள் இயற்றத்
 தறுகலன் ஒளிபொற் தாலி பூட்டிச்
 சிறுமதி நுதலியைச் சிவன்கைப் பிடித்தபின்
 அரிவலஞ் சூழ எரிவலம் வந்து
 பரிவுடன் பரிமளப் பாயலில் வைகிப்
 போதணி கருங்குழற் பூவைதன் னுடனே
 ஓதநீர் வேலைகூழ் உஞ்சைஅம் பதிபுக
 ஏரார் வழியின் எண்திசை தன்னைப்
 பாரா தேவா பனிமொழி நீஎன
 வரும்கருங் குழலாண் மற்றும்உண் டோஎனத்
 திருந்திழை மடந்தை திரும்பினள் பார்க்கக்
 களிறும் பிடியும் கலந்துவிளை யாடல்கண்டு
 ஒளிர்மணி பூணாள் உரவோன் உடனே
 இவ்வகை யாய்விளை யாடுவோம் ஈங்கென
 அவ்வகை அரனும் அதற்குடன் பட்டு
 மதகரி உரித்தோன் மதகரி யாக
 மதர்விழி உமைபிடி வடிவம தாகிக்
 கூடிய கலவியிற் குவலயம் விளங்க
 நீடிய வானோர் நெறியுடன் வாழ

141-150

151-160

161-170

அந்தணர் சிறக்க வானினம் பெருகச்
 செந்தழல் வேள்விவேத ஆகமஞ் சிறக்க
 அறம்பல பெருக மறம்பல சுருங்கத்
 திறம்பல அரசர் செகதலம் விளங்க
 வெங்கரி முகமும் வியன்புழைக் கையோடு
 ஐங்கர தலமும் மலர்ப்பதம் இரண்டும்
 பவளத்து ஒளிசேர் பைந்துவர் வாயுந்
 தவளக் கிம்புரித் தடமருப்பு இரண்டும்
 கோடிசூ ரியர்போற் குலவிடு மேனியும்
 பேழைபோல் அகன்ற பெருங்குட வயிறும்
 நெற்றியில் நயனமும் முப்புரி நூலுங்
 கற்றைச் சடையுங் கனகநீன் முடியுந்
 தங்கிய முறம்போல் தழைமடிச் செவியுமாய்
 ஐங்கரத்து அண்ணல் வந்துஅவ தரித்தலும்
 பொங்கர அணிந்த புண்ணிய மூர்த்தியும்
 மங்கை மனமிக மகிழ்ந்துடன் நோக்கி
 விண்ணு ளோர்களும் விரிந்தநான் முகனும்
 மண்ணு ளோர்களும் வந்துனை வணங்க
 ஆங்கவர் தங்கட்கு அருள்கரந்து அருளித்
 தீங்கது தீர்த்துச் செந்நெறி அளித்துப்
 பாரண மாகப் பலகனி யருந்தி
 ஏரணி ஆலின்கீழ் இனிதிரு என்று
 பூதலந் தன்னிற் புதல்வனை இருத்திக்
 காதல்கூர் மடநடைக் கன்னியுந் தானும்
 மைவளர் சோலை மாநகர் புகுந்து
 தெய்வ நாயகன் சிறந்தினிது இருந்தபின்
 வானவ ராலும் மானுட ராலுங்
 கானமர் கொடிய கடுவிலங் காலுங்
 கருவிக ளாலுங் கால னாலும்

171-180

181-190

191-200

ஒருவகை யாலும் உயிர்அழி யாமல்
 திரம்பெற மாதவஞ் செய்துமுன் னாளில்
 வரம்பெறு கின்ற வலிமையி னாலே
 ஐமுகச் சீயமொத் தடற்படை சூழக்
 கைமுகம் படைத்த கயமுகத்து அவுணன்
 பொன்னுலகு அழித்துப் புலவரை வருத்தி
 இந்நிலத்தவரை இடுக்கண் படுத்திக்
 கொடுத்தொழில் புரியுங் கொடுமைகண்டு ஏங்கி 201-210
 அடுந்தொழிற் குலிசத்து அண்ணலும் அமரரருங்
 கறைபடு கண்டக் கடவுளைப் போற்றி
 முறையிடக் கேட்டு முப்புரம் எரித்தோன்
 அஞ்சலீர் என்றுஅவர்க்கு அபயங் கொடுத்தே
 அஞ்சகைக் கரிமுகத்து அண்ணலை நோக்கி
 ஆனைமா முகத்து அவுணனொடு அவன்தன்
 சேனைகள் முழுவதுஞ் சிந்திடப் பொருது
 குன்றுபோல் வளர்ந்த குறட்படை கூட்டி
 வென்றுவா என்று விடைகொடுத்து அருள
 ஆங்கவன் தன்னொடு அமர்பல உடற்றிப் 211-220
 பாங்குறும் அவன்படை பற்றறக் கொன்றபின்
 தேர்மிசை ஏறிச் சினங்கொடு செருவிற்
 கார்முகம் வளைத்த கயமுகா சுரன்மேல்
 ஒற்றை வெண் மருப்பை ஒடித்தவன் உரத்திற்
 குற்றிட எறிந்தான் குருதிசோர்ந் திடவே
 சோர்ந்தவன் வீழ்ந்து துண்ணென எழுந்து
 வாய்ந்தமு டிகமாய் வந்துஅவன் பொரவே
 வந்த மூடிகத்தை வாகனம் ஆக்கி
 எந்தை விநாயகன் ஏறினன் இப்பால்
 எறிந்தவெண் மருப்புஅங்கு இமைநொடி அளவிற் 221-230
 செறிந்தது மற்றவன் திருகரத் தினிலே

- வெல்லவைக் கதிர்வேல் விழிபடைத்து அருளும்
வல்லவை தனைத்தன் மனைஎன மணந்தே
ஓகையோடு எழுந்தாங்கு உயர்படை சூழ
வாகையும் புனைந்து வரும்வழி தன்னிற்
கருச்சங் கோட்டிற் கயல்கமுகு ஏறுந்
திருச்செங் காட்டிற் சிவனைஅர்ச் சித்துக்
கணபதீச் சரம்எனும் காரண நாமம்
பணபதி புகழ்தரு பதிக்குஉண் டாக்கிச்
சங்கரன் பார்ப்பதி தனிமன மகிழ
- 231-240
- இங்கு வந்து அன்புடன் எய்திய பின்னர்க்
கணங்களுக்கு அரசாய்க் கதிர்முடி சூட்டி
இணங்கிய பெருமைபெற்று இருந்திட ஆங்கே
தேவர்கள் முனிவர் சித்தர்கந் தருவர்
யாவரும் வந்திவன் ஏவல்செய் திடுநாள்
அதிகமாய் உரைக்கும் ஆவணித் திங்களின்
மதிவளர் பக்கம் வந்திடு சதுர்த்தியில்
விநாயகர்க்கு உரிய விரதம் என்றுஎண்ணி
மணாதிகள் கழித்து மரபொடு நோற்றார்
இப்படி நோற்றிட்டு எண்ணிய பெருநாள்
- 241-250
- ஓப்பரும் விரதத்து உறுமொரு சதுர்த்தியில்
நோற்றுநற் பூசை நுடங்காது ஆற்றிப்
போற்றிசெய் திட்டார் புலவர் ஐங்கரனை
மருமலர் தூவும் வானவர் முன்னே
நிருமலன் குமரன் நிருத்தம் புரிந்தான்
அனைவரும் கைதொழுது அடிஇணை போற்ற
வனைகழற் சந்திரன் மனச்செருக்கு அதனால்
பேழைபோல் வயிறும் பெருத்தகாத் திரமும்
தாழ்துளைக் கையுந் தழைமுறைச் செவியுங்
கண்டனன் நகைத்தான் கரிமுகக் கடவுளுங்
- 251-260

கொண்டனன் சீற்றங் குபேரனை நோக்கி
 என்னைக் கண்டிங்கு இகழ்ந்தனை சிரித்தாய்
 உன்னைக் கண்டவர் உரைக்கும்இத் தினத்திற்
 பழியொடு பாவமும் பலபல விதனமும்
 அழிவுமெய் துவரென்று அசனிபோற் சபித்தான்
 விண்ணவர் எல்லாம் மிகமனம் வெருவிக்
 கண்ணருள் கூறுங் கடவுள்இத் தினத்திற்
 கோரவெஞ் சினமிகக் கொண்டனன் அந்நாள்
 மார்கழித் திங்கள் மதிவளர் பக்கஞ்
 சதயந் தொட்ட சட்டிநல் விரதமென்று
 இதயத்து எண்ணி யாவரும் நோற்றார்
 இப்புவி மாந்தர் இயம்பிய விரதம்
 வைப்புடன் நோற்ற வகைஇனிச் சொல்வாம்
 குருமணி முடிபுனை குருகுலத் துதித்த
 தருமனும் இளைய தம்பியர் நால்வருந்
 தேவகி மைந்தன் திருமுகம் நோக்கி
 எண்ணிய விரதம் இடையூறு இன்றிப்
 பண்ணிய பொழுதே பலிப்பு உண்டாகவுஞ்
 செருவினில் எதிர்த்த செறுநரை வென்று
 மருமலர்ப் புயத்தில் வாகை சூடவும்
 எந்தத் தெய்வம் எவ்விர தத்தை
 வந்தனை செய்யில் வருநமக்கு உரையெனப்
 பாட்டளி துதையும் பசந்துழாய் மார்பனுங்
 கேட்டருள் வீரனைக் கிளர்த்துதல் உற்றான்
 அக்குநீ றணியும் அரன்முதல் அளித்தோன்
 விக்கினந் தீர்க்கும் விநாயகமூர்த்தி
 ஓடவைத் திடும்பொன் ஒத்தஒளி விளங்குங்
 கோடி சூரியர்போற் குலவிய மேனியன்
 கடகரி முகத்தோன் காத்திரம் பெருத்தோன்

261-270

271-280

தடவரை போலுஞ் சதூர்ப்புயம் உடையோன் 281-290
 சர்வ ஆபரணமுந் தரிக்கப் பட்டவன்
 உறுமதிக் குழவிபோல் ஒருமருப் புடையோன்
 ஒருகையிற் தந்தமும் ஒருகையிற் பாசமும்
 ஒருகையில் மோதகம் ஒருகையிற் செபஞ்செய்
 உத்தம மாலையோன் உறுநினை வின்படி
 சித்திசெய் வதனாற் சித்திவி நாயகன்
 என்று இமை யவரும் யாவருந் துதிப்ப
 நன்றி தருந்திரு நாமம் படைத்தோன்
 புரவலர் காணப் புறப்படும் போதுஞ்
 செருவினில் யுத்தஞ் செய்திடும் போதும் 291-300
 வித்தியா ரம்பம் விரும்பிடும் போதும்
 உத்தியோ கங்கள் உஞ்றறிடும் போதும்
 ஆங்கவன் தன்னை அருச்சனை புரிந்தால்
 தீங்குறாது எல்லாஞ் செயம்உண் டாகும்
 கரதலம் ஐந்துடைக் கணபதிக்கு உரிய
 விரதம்ஒன் றுளதுஅதை விரும்பினோற் றவர்க்குச்
 சந்ததி தழைத்திடுஞ் சம்பத்து உண்டாம்
 புந்தியில் நினைந்த பொருள்கை கூடும்
 மேலவர் தம்மையும் வென்றிட லாம்எனத்
 தேவகி மைந்தன் செப்பிடக் கேட்டு 301-310
 நுவலரும் விரதம் நோற்றிடும் இயல்பும்
 புகர்முகக் கடவுளைப் பூசைசெய் விதமும்
 விரித்தெமக்கு உரைத்திட வேண்டுமென்று இரப்ப
 வரைக்குடை கவித்தோன் வகுத்துரை செய்வான்
 தேருநீர் ஆவணித் திங்களின் மதிவளர்
 பூர்வ பக்கம் புணர்ந்திடு சதூர்த்தியின்
 முந்தும் புலரியின் முறைநீர் படிந்து
 சந்தி வந்தனந் தவறாது இயற்றி

- அத்தினம் அதனில் ஐங்கரக் கடவுளைப்
 பத்தியோடு அர்ச்சனை பண்ணுதல் வேண்டும் 311-320
 வெள்ளியாற் பொன்னால் விளங்கும் அவன்றன்
 ஒள்ளிய அருள்திரு உருஉண் டாக்கிப்
 பூசனை புரியப் புகன்றனர் பெரியோர்
 ஆசிலா மண்ணால் அமைத்தலும் தகுமால்
 பூசைசெய் திடும்இடம் புனிதமது ஆக்கி
 வாசமென் மலரின் மஞ்சரி தூக்கிக்
 கோடிகங் கோசிகங் கொடிவிதா னித்து
 நீடிய நூல்வளை நிறைகுடத்து இருத்தி
 விந்தைசேர் சித்தி விநாயகன் உருவைச்
 சிந்தையின் நினைந்து தியானம் பண்ணி 321-330
 ஆவா கனமுதல் அர்க்கிய பாத்தியம்
 வாகா ராச மனம்வரை கொடுத்து
 ஐந்துஅமிர் தத்தால் அபிடேகித்துக்
 கந்தஞ் சாத்திக் கணேசமந் திரத்தால்
 ஈசுர புத்திரன் என்னுமந் திரத்தால்
 மாசகல் இரண்டு வத்திரஞ் சாத்திப்
 பொருந்துஉமை சுதனாப் புகலுமந் திரத்தாற்
 திருந்தும் பளிதத் தீபங் கொடுத்துப்
 பச்சறுகு உடன்இரு பத்தொரு விதமாப்
 பத்திர புட்பம் பலபல கொணர்ந்தே 331-340
 உமாசுதன் கணாதிபன் உயர்கரி முகத்தோன்
 குமார குரவன் பாசாங் குசுகரன்
 ஏக தந்தன் ஈசுரன் புத்திரன்
 ஆகு வாகனன் அருள்தரு விநாயகன்
 சர்வகா ரியமுந் தந்தருள் புரிவோன்
 ஏரம்ப மூர்த்தி என்னுநா மங்களால்

ஆரம் பத்துடன் அர்ச்சனை பண்ணி
 மோதகம் அப்பம் முதற்பணி காரந்
 தீதகன் மாங்கனி தீங்கத லிப்பழம்
 வருக்கை கபித்த மாதுளங் கனியொடு 341-350
 தரித்திடு நெட்டிலைத் தாழைமுப் புடைக்காய்
 பருப்புநெய் பொரிக்கறி பால்தயிர் போனகம்
 விருப்புள சுவைப்பொருள் மிகவும்முன் வைத்து
 உருத்திரப் பிரியஎன்று உரைக்குமந் திரத்தால்
 நிருத்தன் மகற்கு நிவேதனங் கொடுத்து
 நற்றவர் புகன்றநா னான்குஉப சாரமும்
 மற்றவன் திருவுள மகிழ்ந்திடச் செய்து
 எண்ணுந் தகுதி இருபிறப் பாளர்க்கு
 உண்ணுறு சுவைசே ரோதன நல்கிச்
 சந்தன முத்துத் தானந் தக்கிணை 351-360
 அந்தணர்க்கு ஈந்திட்டு அருச்சகன் தனக்குத்
 திருத்தகு விநாயகத் திருஉரு வத்தைத்
 தரித்தவத் திரத்துடன் தானமாக் கொடுத்து
 நைமித் திகமன நவில்தரு மரபால்
 இம்முறை பூசனை யாவர்செய் தாலும்
 எண்ணிய கருமம் யாவையு முடிப்பர்
 திண்ணிய செருவிற் செயமிகப் பெறுவர்
 அரன்இவன் தன்னைமுன் அர்ச்சனை பண்ணிப்
 புரமொரு மூன்றும் பொடிபட எரித்தான் 361-370
 உருத்திரன் இவனை உபாசனை பண்ணி
 விருத்திரா சுரனை வென்றுகொன் றிட்டான்
 அகலிகை இவன் தாள் அர்ச்சனை பண்ணிப்
 பகர்தருங் கணவனைப் பரிவுடன் அடைந்தாள்
 தண்ணார் மதிமுகத் தாள்தம யந்தி
 அன்னாள் இவனை அர்ச்சனை பண்ணி

நண்ணார் பரவு நளனை அடைந்தாள்
 ஐங்கரக் கடவுளை அர்ச்சனை பண்ணி
 வெங்கத நிருதரை வேர்அறக் களைந்து
 தசரதன் மைந்தன் சீதையை அடைந்தான்
 பகிரதன் என்னும் பார்த்திவன் இவனை 371-380
 மகிதலந் தன்னின் மலர்கொடுஅர்ச் சித்து
 வரநதி தன்னை வையகத்து அழைத்தான்
 அட்டதே வதைகளும் அர்ச்சித்து இவனை
 அட்ட போகத்துடன் அமிர்தமும் பெற்றார்
 உருக்மணி என்னும் ஒண்டொடி தன்னைச்
 செருக்கொடு வவ்விச் சிசுபா லன்றான்
 கொண்டுபோம் அளவிற் குஞ்சர முகவனை
 வண்டுபாண் மிழற்றா மலர்கொடுஅர்ச் சித்துத்
 தாரியின் மறித்தவன் தன்னைப்புறங் கண்டு 381-390
 யாமும்அங் கவளை இன்புறப் பெற்றோம்
 புகர்முகக் கடவுளைக் பூசனை புரிந்து
 மிகமிக மனத்தில் விளைந்தன பெற்றார்
 இப்புவி தன்னில் எண்ணுதற் கரிதால்
 அப்படி நீவிரும் அவனைஅர்ச் சித்தால்
 எப்பொருள் விரும்பினீர் அப்பொருள் பெறுவீர்
 என்றுகற்று அறிந்தோன் எடுத்திவை உரைப்ப
 அன்றுமுதற் தருமனும் அனுசரும் இவனைப்
 பூசனை புரிந்துகட் புலன்இலான் மைந்தரை
 நாசனம் பண்ணி நராதிப ராகிச்
 சிந்தையில் நினைந்தவை செகத்தினிற் செயங்கொண்டு 391-400
 அந்தமில் செல்வத்து அரசியல் பெற்றார்
 ஈங்கிது நிற்க இவ்விர தத்தியல்
 ஓங்கிய காதைமற்று ஒன்றுஉரை செய்வாம்
 கஞ்சநான் முகன்தருங் காசிபன் புணர்ந்த

வஞ்சக மனத்தாள் மாயைதன் வயிற்றிற்
 சூரன் என்று ஒருவனுந் துணைவருந் தோன்றி
 ஆர்கலி சூழ்புவி அனைத்தையும் அளித்தே
 சீருடைச் சுவர்க்கத் திருவளங் கெடுத்தும்
 புரந்தரன் முதலிய புலவரை வருத்தியும்
 நிரந்தரந் தீய நெறிநடத் துதலால் 401-410
 ஆயிரங் கண்ணனும் அமரரும் முனிவரும்
 நீஇரங்கு எமக்கென நெடுங்கரங் கூப்பி
 இரசத கிரிஉறை இறைவனை வணங்கி
 வரமிகுஞ் சூரன் வலிமைகள் உரைக்கச்
 சுடர்விடு மணிமுடிச் சூரனை வெல்லக்
 கதிர்விடு வடிவேல் கரதலத்து ஏந்தும்
 புதல்வனைத் தருவோம் போமின் நீரென
 அமரர் கோனுக்கு அரன்விடை கொடுத்துச்
 சமர வேல்விழித் தையலுந் தானுங்
 கூடிய கலவியிற் கூடாது ஊடலும் 411-420
 ஓடிய வானோர் ஒருங்குடன் கூடிப்
 பாவகன் தன்னைப் பரிவுடன் அழைத்துச்
 சூரன் செய்யுந் துயரம் எல்லாம்
 ஊரரவு அணிந்தோற்கு உரையென உரைப்பக்
 காமனை எரித்த கடவுள்என்று அஞ்சிப்
 பாவகன் பயமுறப் பயமுனக்கு ஏதென
 உற்றிடுங் கரதலத்து உன்னையே தரித்தான்
 நெற்றியின் நயனமும் நீயே ஆதலிற்
 குற்ற மடாது கூறுநீ சென்றென
 வானவர் மொழிய மற்றவன் தானுந் 421-430
 தானுமச் சபையிற் தரியா தேகி
 எமையா ஞடைய உமையா ஞடனே
 அமையா இன்பத்து அமர்ந்துஇனி திருந்த

பள்ளி மண்டபம் பாவகன் குறுகலும்
 ஒள்ளிய மடந்தை ஒதுங்கிநா ணுதலுந்
 தெள்ளிதிற் பரமனுந் தேயுவைக் கண்டே
 அறுமுகப் பிள்ளையை அவன்கையில் ஈதலும்
 வறியவன் பெற்ற வான்பொருள் போலச்
 சோதி நீண்முடிச் சுடரோன் கொணர்ந்து
 வாதராசன் மலர்க்கையிற் கொடுப்ப
 நீதியோடு நின்றுகை யேந்திப்
 போதநீள் வாயுவும் பொறுக்கஒண் ணாமற்
 தரும்புனற் கங்கை தன்கையிற் கொடுப்பத்
 தரும்புனற் கங்கையும் தாங்கஒண் ணாமற்
 பொருந்திரைச் சரவணப் பொய்கையில் வைப்பத்
 தண்ணார் வதனத் தாமரை ஆறுங்
 கண்ஆ நிரண்டுங் கரம்ஈ ராறும்
 தூண் எனத் திரண்ட தோள் ஈராறும்
 மாணயி லாதி வான்படை யுங்கொண்டு
 அறுமுகக் கடவுள்அங்கு அவதரித் திடலும்
 மறுகிய உம்பர் மகிழ்வுடன் கூடி
 அறுமீன் களைப்பால் அளித்திர்என்று அனுப்ப
 ஆங்கவர் முலையுண்டு அறுமுகன் தானும்
 ஓங்கிய வளர்ச்சி உற்றிடு நாளில்
 விமலனும் உமையும் விடையுக் தாறு
 தலைமகன் இருந்த சரவணத் தடைந்து
 முரகலர் குழலுமை முலைப்பால் ஊட்ட
 இருவரும் இன்பால் எடுத்தெடுத்து அணைத்துத்
 தேவர்தம் படைக்குச் சேனா பதியெனக்
 காவல் கொண்டு அளிக்கக் கதிர்முடி சூட்டி
 அயில்வேல் முதற்பல ஆயுதங் கொடுத்துத்
 திசைஎலாஞ் செல்லுந் தேரும்ஒன்று உதவிப்

431-440

441-450

451-460

பூதப் படைகள் புடைவரப் போய்நீ
 ஒதறும் அவுணரை ஒறுத்திடுஎன்று அனுப்ப
 இருளைப் பருகும் இரவியைப் போலத்
 தகுவரென்று அவரைச் சமரிடை முருக்கிக்
 குருகுப் பேர்பெறுங் குன்றமுஞ் சூரன்
 மருமமுந் துளைபட வடிவேல் விடுத்தே
 யாவரும் வியப்புற இந்திரன் மகளாந்
 தேவகுஞ் சரியைத் திருமணம் புணர்ந்திட்டு 461-470
 அமரர் கோனுக்கு அமருலகு அளித்துக்
 குமர வேளுங் குவலயம் விளங்க
 அமராவதியில் அமர்ந்தினிது இருந்தான்
 சமர வேலுடைச் சண்முகன் வடிவுகண்டு
 அமரர் மாதர் அனைவரும் மயங்கி
 எண்டருங் கற்பினை இழந்தது கண்டே
 அண்டர் எல்லாம் அடைவுடன் கூடி
 மாதொரு பாகனை வந்தடி வணங்கி
 மருமலர்க் கடம்பன்எம் மாநகர் புகாமல்
 அருள்செய வேண்டுநீ அம்பிகா பதியென 471-480
 இமையவர் உரைப்ப இறையவன் தானுங்
 குமரனைக் கோபங் கொண்டுமுன் முனியக்
 காவல்கொண்டு எம்வினை கட்டறுத்து அருளுஞ்
 சேவலங் கொடியோன் தேசம் போகத்
 திருந்திழை உமையாள் அருந்துயர் எய்தி
 வருந்திமுன் நிற்க மங்கையைப் பார்த்து
 மங்கை நீதான் வருந்துதல் ஒழிகுதி
 அங்கையாற் சூதெறிந்து ஆடுவோம் வாவென
 வென்றதுந் தோற்றதும் விளம்புவார் யாரெனக்
 குன்றமென் முலையாள் கூறிய சமயம் 481-490
 புற்றரவு அணிந்த புனிதனைக் காணஅங்கு

- உற்றனன் திருமால் ஊழ்வினை வலியாற்
சக்கிர பாணியைச் சான்றெனக் குறித்து
மிக்கதோர் சூது விருப்புடன் ஆடச்
சாயக நேருந் தடநெடுங் கருங்கண்
நாயகி வெல்ல நாயகன் தோற்ப
இன்பவாய் இதழ்உமை யான்வென் றேனென
எம்பெரு மானும் யான்வென் றேனென
ஒருவர்க் கொருவர் உத்தரம் பேசி
இருவரும் சாட்சி இவனைக் கேட்ப
491-500
- மாமனை வதைத்த மான்முக நோக்கிக்
காமனை எரித்தோன் கண்கடை காட்ட
வென்ற நாயகி தோற்றாள் என்றுந்
தோற்ற நாயகன் வென்றான் என்றும்
ஒன்றிய பொய்க்கரி உடன்அங்கு உரைப்பக்
கன்றிய மனத்தொடு கவரியங்கு உருத்து
நோக்கிநீ இருந்தும் நுவன்றிலை உண்மை
வாக்கினில் ஒன்றாய் மனத்தினில் ஒன்றாய்
மைக்கரி உரித்தோன் வதன நோக்கிப்
பொய்க்கரி உரைத்த புன்மையி னாலே
501-510
- கனல்என வயிற்றிற் கடும்பசி கனற்ற
நிலமிசைக் குருட்டு நெட்டுடற் பாம்பாய்க்
கடகரி முகத்துக் கடவுள்வீற்று இருக்கும்
வடதரு நீழலிற் கிடவெனச் சபித்தாள்
முளரிகள் பூத்த முகில்நிறத்து உருப்போய்த்
துளவணி மருமனுந் துணைவிழி இழந்தே
ஆண்டரைக் கனத்தில் ஆயிரம் யோசனை
நீண்டபைப் பாந்த நெட்டுடல் எடுத்து
வளர்மருப்பு ஒன்றுடை வள்ளல்வீற்று இருக்குங்
கிளர்ச்சினை ஆலின் கீழ்க்கிடந் தனனால்
511-520

திரிகடக் கரியின் திருமுகக் கடவுளும்
 வழிபடும் அடியார் வல்வினை தீர்த்தே
 எழில்பெறு வடமரத் தின்கீழ் இருந்தான்
 கம்பமா முகத்துக் கடவுள்தன் பெருமையை
 அம்புவி யோருக்கு அறிவிப் போம்என
 உம்பர் உலகத்து ஓரெழு கன்னியர்
 தம்பநூல் ஏணியிற் தாரணி வந்து
 கரிமுகக் கடவுளைக் கைதொழுது ஏத்திக்
 கார்த்திகைக் கார்த்திகை கழிந்தபின் நாளில்
 ஆர்த்த கலிங்கத்து அணியிழை வாங்கி
 இருபத் தோர்இழை இன்புறக் கட்டி
 ஒருபோது உண்டி உண்டுஒரு மனமாய்
 வேதத் தாதியும் பூமியில் எழுத்தும்
 ஆதிவி நாயகற்கு ஆன எழுத்தும்
 மூன்றுஎழுத் ததனான் மொழிந்தமந் திரமும்
 தேன்தருங் குழலியர் சிந்தையுட் செபித்தே
 உரைதரு பதினாறு உபசா ரத்தால்
 வரைமகன் மதலையை வழிபாடு ஆற்றி
 இருபது நாளும் இப்படி நோற்று
 மற்றநாள் ஐங்கர மாமுகன் பிறந்த
 தற்றைநாட் சதயமும் ஆறாம் பக்கமுஞ்
 சேரும்அத் தினத்திற் தெளிபுனல் ஆடி
 வாரண முகத்தோன் வருபெருங் கோயில்
 சீர்பெற மெழுகித் திருவிளக்கு ஏற்றிக்
 குலவுபொற் கலைகள் கொடுவி தானித்து
 மலர்பல தொடுத்திடு மாலைகள் ஆற்றிக்
 கொலைபுரி வடிவேற் குகற்குமுன் வருகை
 மலைமுகக் கடவுளை மஞ்சனம் ஆட்டிப்
 பொற்கலை நன்னூற் பூந்துகில் சாத்திச்

521-530

531-540

- சொற்பெறு சந்தனச் சுகந்தம் பூசிச்
 செருந்தி சண்பகஞ் செங்கழு நீரொடு
 குருந்து மல்லிகை கோங்கொடு பிச்சி
 கருமுகை புன்னை கடிகமழ் பாதிரி
 மருவிரி ஞாமன் மகிழ்இரு வாட்சி
 தாமரை முல்லை தளையவிழ் கொன்றை
 பூமலர் நொச்சி பூத்தமைக் குவளை
 காந்தள் ஆத்தி கடம்புசெவ் வந்தி
 வாய்ந்தநல் எருக்கு மலர்க்கர வீரம்
 பச்சிலை நொச்சி படர்கொடி அறுகு
 முத்தளக் கூவிள முதலிய சாத்தித்
 தூபதீ பங்கள் சுகம்பெறக் கொடுத்தே
 அப்பம் மோதகம் அவல்எள் ளுருண்டை
 முப்பழந் தேங்காய் முதிர்மொளிக் கரும்பு
 சீனிதேன் சர்க்கரை செவ்விள நீருடன்
 பால்நறு நெய்தயிர் பருப்புடன் போனகங்
 கற்பகக் கடவுள் களித்திடத் திருமுன்
 பொற்புறப் படைத்துப் பூசனை பண்ணி
 நோற்பது கண்டு நோலா திருந்த
 பாப்புரு வாகிய பஞ்சா யுதனும்
 யாப்புறு கொங்கையீர் யானுநோற் பேனென
 ஆங்கவன் தனக்கும் வேண்டுவது அளித்துப்
 பாங்கொடுஇவ் விரதம் பரிந்துநோற் பித்தார்
 அண்டர்நா யகனாம் ஐங்கர னருளால்
 விண்டுவும் பண்டுள வேடம் பெற்றே
 உஞ்ஞைமா நகர்புகுந்து உமையொடு விமலன்
 கஞ்சநாண் மலர்ப்பதங் கைதொழு திடலும்
 பஞ்சிமென் சீறடிப் பார்ப்பதி நெஞ்சின்
 வெஞ்சின மிகுந்து விமலனை நோக்கி

541-550

551-560

561-570

யான்இடுஞ் சாப நீங்கியது ஏனென
 மாநெடுங் கண்ணி மணிக்கதவு அடைப்ப 571-580
 இறையவன் இதற்குக் காரணம் ஏதென
 மறிகடற் துயிலும் மாயவன் உரைப்பான்
 பிறைமருப்பு ஒன்றுடைப் பிள்ளையன்று எனக்குத்
 தந்தருள் புரிந்த தவப்பயன் ஈதெனச்
 சிந்தை மகிழ்ந்து தேவர் தேவனும்
 பூங்கொடி அடைத்த பொற்றாழ் நீங்கச்
 சாங்குமுன் உரைத்த சக்கர பாணி
 இக்கதை சொல்ல அக்கணி சடையனும்
 மிக்க நல் விரதம் விருப்புட நோற்றபின்
 மாதுமை அடைந்த வன்றாழ் நீக்கி 581-590
 நாதனை நணுகிட நம்பனு நகைத்தான்
 நானோ வந்து நகையா னதுவெனத்
 தேனோர் மொழியாள் தெளியக் கூறென
 நன்மதி நுதலாய் நானிலந் தன்னில்
 உன்மகன் நோன்பின் உறுதி அறிந்து
 சிந்தை மகிழ்ந்து சிரித்தேன் யானென
 அந்தமில் அரனை ஆயிழை வணங்கிப்
 பொருஞ்சூ ரறவேல் போக்கிய குமரன்
 வரும்படி யானும் வருத்தினோற் பேனென
 இறையவன் கதைசொல ஏந்திழை நோற்றபின் 591-600
 குறமட மகளைக் குலமணம் புணர்ந்தோன்
 சுடர்வடி வேலோன் தொல்வினை தீர்ந்து
 தாதுமை வண்டுமுந் தாமத் தானனை
 மாதுமை யாளை வந்துகண் டனனே
 கண்ணநீ கண்ணிலாக் கட்செவி யாகெனத்
 தண்ணறுங் குழலுமை சாபம்இட் டதுவும்
 அக்குநீ றணியும் அரன்முதல் அளித்த

விக்கின விநாயக விரத நோற்று அதன்பின்
 சுடர்க்கதை ஏந்துந் துளவ மாலையன்
 விடர்ப்பணி உருவம் விட்டுநீங் கியதும் 601-610
 பரிவுகொள் கூத்துடைப் பரமனு நோற்றுக்
 கவுரிஅன்று அடைத்த கபாடந் திறந்ததும்
 வாசமென் குழலுடை மாதுமை நோற்பத்
 தேசம் போகிய செவ்வேள் வந்ததும்
 வானவர் நோற்று வரங்கள் பெற்றதும்
 நாரத முனிவன் நவின்றிடக் கேட்டே
 இந்நிலந் தன்னில் இவ்விர தத்தை
 மன்னவன் வச்சிர மாலிமுன் நோற்றுக்
 காயத் தெழுந்த கடும்பிணி தீர்ந்து
 மாயிரும் புவியின் மன்னனாய் வாழ்ந்து 611-620
 தடமுலைத் திலோத்தமை தனைமணம் புணர்ந்து
 மழவிடை போற்பல மைந்தரைப் பெற்றுக்
 கடைமுறை வெள்ளியங் கயிலையில் உற்றான்
 பரிவொடிவ் விரதம் பாரகந் தன்னில்
 விரைகமழ் நறுந்தார் விக்கிரமா தித்தன்
 மறிகடற் புவிபெற வருந்தி நோற்றிடுநாள்
 மற்றவன் காதன் மடவரல் ஒருத்தி
 இற்றிடும் இடையாள் இலக்கண சுந்தரி
 மெத்தஅன் புடன்இவ் விரதநோற் பேனென
 அத்தந் தன்னில் அணியிழை செறித்துச் 621-630
 சித்த மகிழ்ந்து சிலநாள் நோற்றபின்
 உற்ற நோன்பின் உறுதி மறந்து
 கட்டிய விழையைக் காரிகை அவிழ்த்து
 வற்றிய கொவ்வையின் மாடே போட
 ஆங்கது தழைத்தே அலருந் தளிருமாய்ப்
 பாங்குற ஓங்கிப் படர்வது கண்டு

வேப்பங் சேரியிற் போய்ச்சிறை இருந்த
 பூப்பயில் குழல்சேர் பொற்றொடி ஒருத்தி
 அவ்வியம் இல்லாள் அவ்இடந் தன்னிற்
 கொவ்வை அடகு கொய்வாள் குறுகி 631-640
 இழையது கிடப்பக் கண்டவள் எடுத்துக்
 குழைதவிழ் வரிவிழிக் கோதைகைக் கட்டி
 அப்பமோடு அடைக்காய் அவைபல வைத்துக்
 செப்புடனே திருந்திழை நோற்றிடக்
 கரிமுகத் தண்ணல் கருணை கூர்ந்து
 பண்டையில் இரட்டி பதம்அவளுக்கு அருளக்
 கொண்டுபோய் அரசனுங் கோயிலுள் வைத்தான்
 விக்ரீமா தித்தன் விழிதியில் கொள்ள
 உக்கிர மானஉடை மணி கட்டித்
 தண்டையுஞ் சிலம்புந் தாளினின்று ஒலிப்பக் 641-650
 கொண்டல் போல்வருங் குஞ்சர முகத்தோன்
 மனமிகக் கலங்கு மன்னவன் தன்னிடங்
 கனவினில் வந்து காரண மாக
 இலக்கண சுந்தரி இம்மனை இருக்கிற்
 கலக்கம் வந்திடுங் கழித்திடு புறத்தெனத்
 துண்ணென எழுந்து துணைவியை நோக்கிக்
 கண்ணுறக் கண்ட கனவின் காரணம்
 அண்ணல் உரைத்திடும் அவ்வழி தன்னில்
 ஆனை குதிரை அவைபல மடிவுற
 மாநகர் கேடுறும் வகையது கண்டு 651-660
 இமைப்பொழுது இவளிங்கு இருக்கலா காதுஎன
 அயற்கடை யவனும் அகற்றிய பின்னர்
 வணிகன் தனது மனைபுகுந்து இருப்ப
 மணியும் முத்தும் வலியகல் லாய்விட
 அணியிழை தன்னை அவனும் அகற்ற

உழவர்தம் மனையில் உற்றவள் இருப்ப
 வளர்பயிர் அழிந்து வளம்பல குன்ற
 அயன்மனை அவரும் அகற்றிய பின்னர்க்
 குயவன் மனையிற் கோற்றொடி செல்லக்
 குயக்கலம் உடைந்து கொள்ளை போக
 அயற்கடை அவனும் அகற்றிய பின்னர்த்
 தூசுதாய தாக்குந் தொழிலோர் மனைபுகத்
 தூசுகள் எல்லாந் துணிந்து வேறாகத்
 தூசரு மவளைத் தூரஞ் செய்ய
 மாலைக்காரன் வளமனை புகலும்
 மாலை பாம்பாம் வகையது கண்டு
 ஞாலமெல்லா நடுங்கவந்து உதித்தாய்
 சாலவும் பாவிநீ தான்யார் என்ன
 வெம்மன மிகவும் மேவி முனிவுறா
 அம்மனை அவனும் அகற்றிய பின்னர்
 அவ்வை தன்மனை அவள் புகுந்திருப்ப
 அவ்வை செல்லும் அகங்கள் தோறும்
 வைதனர் எறிந்தனர் மறியத் தள்ளினர்
 கைகொடு குற்றினர் கண்டோர் பழித்தனர்
 அவ்வை மீண்டுதன் அகமதிற் சென்று
 இவ்வகைக் கன்னிநீ யாரென வினாவக்
 காத்தாண்டு உலகு கருணையோடு ஆண்ட
 மார்த்தாண்ட ராசன் மாமகள் ஒருத்தி
 எல்லார்க்கு மூத்தாள் இலக்கண சுந்தரி
 சொல்லுவிக் கிரம சூரியன் மனையெனச்
 சீர்கெட இருந்த தெரிவையை நோக்கி
 நீர்து கொண்டு நிலமெழு கிடுகெனச்
 சாணி எடுக்கத் தையலுஞ் சென்றாள்
 சாணி யுழுத்துத் தண்ணீர் வற்றிப்

661-670

671-680

681-690

பேணிய புழுவாய்ப் பெரிது தோன்ற
 மானேர் விழியாள் வருந்துதல் கண்டு
 தானே சென்று சாணி எடுத்துத்
 தண்ணீர் கொணர்ந்து தரைமெழுக் கிட்டு
 மண்ணிய வீட்டின் மணிவிளக் கேற்றிப்
 புத்தகம் எடுத்து வாவெனப் புகலப்
 புத்தகம் பாம்பாய்ப் பொருந்திநின்று ஆட
 மெத்தவுள் நடுங்கி வீழ்ந்தவள் கிடப்பக்
 கொவ்வையங் கனிவாய்க் கோதையை விலக்கி
 அவ்வை தானே அகமதிற் சென்று
 புத்தகம் எடுத்துப் பொருந்தப் பார்த்து
 வித்தக நம்பி விநாயக மூர்த்தி
 கற்பகப் பிள்ளைசெய் காரியம் இதுவென
 உத்தமி அவ்வை உணர்ந்துமுன் அறிந்து
 தவநெறி பிழைத்த தையலை நோக்கி
 நுவலரும் விநாயக நோன்புநோற் றிடுகெனக்
 கரத்து மூவுழிழைக் காப்புக் கட்டி
 அப்பமும் அவலும் மாம்பல பண்டமுஞ்
 செப்பம தாகத் திருமுன் வைத்தே
 அவ்வை கதைசொல ஆயிழை கேட்டு
 மத்தகக் களிற்றின் மகாவிர தத்தை
 வித்தக மாக விளங்கிழை நோற்றுக்
 கற்பக நம்பி கருணைபெற்றுஅதன் பின்
 சக்கர வாள சைனியத் தோடு
 விக்किரமா தித்தன் வேட்டையிற் சென்று
 தானுஞ் சேனையுந் தண்ணீர் விரும்பி
 எவ்வகை செய்வோம் எனஉளம் மெலிந்தே
 அவ்வை தன்மனை அங்கவர் அணுக
 எய்துந் தாகமும் இளைப்புங் கண்டு

691-700

701-710

711-720

- செவ்வே அவற்றைத் தீர்க்க எண்ணி
 இலக்கண சுந்தரி என்பவள் தன்னை
 அப்பமும் நீரும் அரசற்கு அருளெனச்
 செப்பிய அன்னை திருமொழிப் படியே
 உண்ணீர் கரகமும் ஒருபணி காரமும்
 பண்ணீர் மொழியார் பார்த்திபற்கு உதவ
 ஒப்பறு படையும் உயர்படை வேந்தனும்
 அப்பசி தீர் அருந்திய பின்னர்
 ஆனை குதிரை அவைகளும் உண்டுந்
 தானது தொலையாத் தன்மையைக் கண்டே
 இவ்வகை சமைத்தநீ யாரென வினவ
 மவ்வலங் குழலாள் மௌனமாய் நிற்ப
 அவ்வை தான்சென்று அரசர்க்கு உரைப்பாள்
 கணபதி நோன்பின் காரணங் காணிது
 குணமுடை இவளுன் குலமனை யாட்டி
 இலக்கண சுந்தரி என்று அவ்வை கூற
 மங்கையை நோக்கி மனமிக மகிழ்ந்து
 திங்கணைர் வெள்ளிச் சிவிகையில் ஏற்றிக்
 கொண்டுர் புகுந்தான் கொற்ற வேந்தனும்
 ஒண்டொடி யாரில் உயர்பதம் உதவினன்
 சிந்தூர நுதலார் சென்றுஅடி பணியச்
 சுந்தரி யிருந்தாள் சுகத்துடன் மகிழ்ந்தே.

721-730

731-740

741-745

காப்பு

கரும்பும் இளநீருங் காரெள்ளுந் தேனும்
வீரும்பும் அவல்பலமும் மேன்மேல் - அருந்திக்
குணமுடைய னாய்வந்து குற்றங்கள் தீர்க்குங்
கணபதியே இக்கதைக்குக் காப்பு

திருவீளங்கு மான்மருகா சேவதனில் ஏற
வரும்அரன்றாள் ஈன்றருளு மைந்தா - முருகனுக்கு
முன்பிறந்த யானை முகவா உனைத்தொழுவேன்
என்கதைக்கு நீயென்றுங் காப்பு.

நூற்பயன்

பொன்னுமிகும் கல்வீமிகும் புத்திரரோடு எப்பொருளும்
மன்னு நவமணியும் வந்துஅணுகும் - உன்னி
ஒருக்கொம்பின் யானைமுக உத்தமனார் நோன்பின்
திருக்கதையைக் கேட்கச் சிறந்து.

பொற்பனைக்கை முக்கண் புகாமுகத்துப் பொன்மவுலிக்
கற்பகத்தின் நோன்பின் கதைதன்னைச் - சொற்பெருகக்
கற்றவரு நோற்றவருங் காதலித்துக் கேட்டவரும்
பெற்றீடுவர் கற்பகத்தின் பேறு.

வெள்ளை எருதுஏறும் வீரசடையோன் பெற்றுஎடுத்த
பிள்ளையார் நோன்பின் பெருங்கதையை - உள்ளபடி
நோற்றார் மிகவாழ்வார் நோலாது அருகிருந்து
கேட்டோர்க்கும் வாராது கேடு.

சூலலார் நோற்கிற் சுதரை மிகப்பெறுவார்
சாலமிகும் வெங்கலியார் தாம்நோற்கில் - மேலைப்
பிறப்பெல்லா நல்ல பெருஞ்செல்வம் எய்திச்
சிறப்பிலே வாழ்வார் சிறந்து.

பிள்ளையார் கதை முற்றுப் பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்

பிள்ளையார் கதை (பொருள்)

வரி 1-8

மந்தர மலையின் வடக்குப் பக்கத்தில் வானோங்கிய சோலை சூழ்ந்த இராசமாநகரில் ஒரு அந்தணனும் மனைவியும் அழகான புதல்வனைப் பெற வேண்டுமென்று கோயிலும், சோலையும், பாடசாலைகளும் அமைத்து அறஞ் செய்து சிவபெருமானை வழிபாடியற்றித் தவம் செய்தார்கள்.

வரி 9-21

தவத்தைக் கண்ட உமாதேவியார் சிவனை நோக்கி அவர்களுக்கு ஒரு பிள்ளை வரம் கொடுக்கும்படி கேட்க, அவர்களுக்கு இப்பிறப்பில் பிள்ளைப் பேறு இல்லை. தேவையானால் நீ போய்ப் பிற என்று கட்டளையிட்டார்.

வரி 22-30

உமாதேவியார் திகைத்து இழிந்ததாகிய மானுடப்பிறப்பு நன்றல்ல என மனம் கவலையடைய நீ போய் பிறந்து சில காலத்தில் நான் வந்து உனை மணமுடித்து அழைத்துவருவேன் என விடை கொடுத்தார்.

வரி 31-42

உமாதேவியார் அவர்களுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்து வளர்ந்து ஐந்து வயதானதும் அவளுக்கு பெற்றோர் மணம் பேசினர். அதை மறுத்த அவள் நான் பிறப்பு இறப்பு இல்லாத சிவனையே மணம் புரிவேன் என்று உறுதியாய்க் கூறினாள். அது முடியாத செயல் எனப் பெற்றோர் கூறினர்.

வரி 43-48

எனது அருந்தவத்தால் அவரை அடைவேன் எனக் கூறிய உமையவள் தாமரை மலர்கள் நிறைந்த குளக்கரைச் சோலையில் தவச்சாலை அமைத்துத் தோழியர் சூழத் தவம் செய்தாள்.

வரி 49-59

அவளுடைய தவத்தை அறிவோம் எனச் சிவன் தன் வடிவை மறைத்து தவவேடம் பூண்ட அந்தணன் போல குடையும், தண்டும், கமண்டலமும் ஏந்தியவாறு அவள் தவம் புரியும் இடத்திற்குப் போய் அவள் மீது கருணை புரிந்து நீ எதற்காகத் தவம் புரிகிறாய் என்று கேட்க, அவள் சிவபெருமானை அடையவே தவம் செய்கிறேன் என்றாள்.

வரி 60-67

அவர் ஏளனமாகச் சிரித்து, மாட்டினில் ஏறி மான் மழு தரித்து காட்டில் கடலையில் பேய்களுடன் ஆடிப் பாம்பும் எலும்பு மாலையும் சாம்பரும் அணிந்து தலையோட்டில் பிச்சை எடுக்கும் பித்தனையோ விரும்பினாய் என்று அவளது கையைப் பற்றிப் பிடித்துத் தவத்தைக் குலைத்தார்.

வரி 68-78

அவள் வெட்கமடைந்து வீட்டுக்குப் போதலும் தோழிகள் அவளது பெற்றோரிடம் நடந்ததைக் கூறினர்.

வரி 79-90

இதனைக் கேட்ட பெற்றோர் தோழியரைப் போய் அந்த முதியவரை அழைத்து வாருங்கள் என அனுப்ப; அவர்கள் போய்க் கேட்ப, அவர் அந்தக் கன்னி வந்து அழைத்தால்தான் வருவேன் என்றார். தோழிகள் வந்து அவளுக்குக் கூறுதலும் சிவனைப் பழித்த அவரிடம் நான் போகேன் என மறுத்தாள்.

வரி 91-98

பெற்றோர் அவளை ஆறுதல் படுத்தி வீட்டுக்கு வந்த முனிவரைத் தொழுதல் இளையோர் கடன் எனச் சொல்லத் தாய் தந்தை சொல் தட்டக்கூடாதெனத் துணிந்து அவ்விடம்போய் அவரைச் சுற்றிவந்து தொழுது வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தாள்.

வரி 99-113

இவர் ஆதிபகவணாகிய சிவனுக்கு அன்பரேயெனத் துணிந்து அவருக்குப் பாதபூசை செய்து வணங்கி ஆசனத்திருத்தி அமுது

படைத்துப் பொரிக்கறி, பருப்பு, நெய், பசுவின்பால், மாம்பழம், பலாச்சுளை, தேன்கதலிப்பழம் என்பன படைத்து அவரை அமுது செய்வித்துச் சந்தனம், குங்குமம் சாத்தி தக்கோலம், சாதிக்காய், கற்பூரம், வெற்றிலை, பாக்கு என்பவற்றைப் பொன் தட்டில் அவர்முன் வைத்து அவரைச் சிவன் எனப் பாவனை செய்து அவர் தாளில் வீழ்ந்து வணங்கினாள்.

வரி 114-123

அப்போது அந்த முனிவன் அவள் முகம் நோக்கிப் புன்முறுவல் பூத்து சடாமுடியும், நான்குகரமும், நெற்றிக் கண்ணும், நீலகண்டமும், மானும் மழுவும், பிறையும் அணிந்த தன் சிவரூபத்தை அவளுக்குக் காட்ட அவளும் உடனே மகிழ்ந்து சிவனடி வீழ்ந்து வணங்கினாள்.

வரி 124-131

அங்கு பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், விஞ்சையர், கின்னரர், முனாவர்கள், இராக்கதர், பூதர், கந்தருவர் முதலான எல்லையில்லாத பதினெண் கணத்தினரும் வந்துகூடி இருவர்க்கும் மணநாள் குறித்து கருமங்களை மேற்கொண்டனர்.

வரி 132-143

தென்றல் உலாவும் முற்றத்தில் பொன் விளங்கும் பவளக்கால் நாட்டி மாணிக்கத்தால் வளைபரப்பி, ஆணிப் பொன்தகட்டால் வேய்ந்து, முத்துமாலைகள் தூக்கி, தோரணம் கட்டி, பூரணப் பொற்குடம் வைத்து, எட்டுத்திக்கும் திருவிளக்கேற்றி, பாலிகை பரப்பி (நுவதானியம் முளைக்க வைத்து), கரும்பும் வாழையும் கமுகும் நாட்டி பலவித மலர்களால் பந்தல் சோடித்தனர்.

வரி 144-161

நஞ்சணி கண்டனாகிய சிவனுக்கு மணக்கோலம் புனைந்தனர். தேவப் பெண்கள் அக்கன்னிகைக்கு மணக்கோலம் செய்தனர். இருவரையும் மணபீடத்திருத்தி மணப்பறை முழங்க, வேத விதிப்படி பிரமா ஓமச் சடங்குகளைச் செய்ய சிவன் கன்னிகைக்குத் தாலிபூட்டி கைப்பிடித்தான். அதன்பின் அக்கினி வலம் வந்து மணவிழா முடித்து இருவரும் திருஉஞ்சைக்களம் நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

வரி 162-172

வழியிலே எப்பக்கத்தையும் பாராது என்னுடன் வாவெனச் சிவன் கூற உமை அப்படி என்ன இருக்கிறது என்று திரும்பிப் பார்க்க, ஆண்பாணையும் பெண்பாணையும் விளையாடுவதைக் கண்டு யாமும் அவ்விதம் விளையாடுவோ மெனக் கேட்க, சிவன் ஆண்பாணையாகவும் உமை பெண்பாணையாகவும் உருவெடுத்து கூடி விளையாடினர்.

வரி 173-187

அப்போது உலகெலாம் நலம்பெற யானை முகமும் துதிக்கையுடன் ஐந்து கரமும் இரு திருவடியும் பவள வாயும் இருகொம்பும், கோடிசூரியப் பிரகாசமான மேனியும், பேழை வயிறும், நெற்றிக் கண்ணும், முப்புரி நூலும், கற்றைச் சடையும், கனக முடியும், முறம்போல் செவியும் உடையவராகிய விநாயகப் பெருமான் வந்து அவதரித்தார்.

வரி 188-199

சிவனும் உமையும் ஐங்கர மூர்த்தியைக் கண்டு மகிழ்ந்து, பிரமவிட்டுணுக்கள் முதலான விண்ணகத் தேவரும் மண்ணக மாந்தரும் வந்து வணங்க, அவர்களுக்கு அருள் புரிந்து பல கனிகளையும் அருந்தி அழகான ஆலின் கீழ் இரு என வரமருளி தாமிருவரும் தம்மிடம் சென்று இருந்தனர்.

வரி 200-212

கஜமுகாசுரன் என்பவன் தேவராலும், மனிதராலும், மிருகங்களாலும், ஆயுதங்களாலும், இயமனாலும் ஒரு விதத்தாலும் அழியாவரம் பெற்று தன் படைகொண்டு தேவலோகத்தை அழித்து, பூலோகத்தையும் கொடுமைப்படுத்துவது கண்டு இந்திரனும், தேவர்களும் கறைக்கண்டனாகிய சிவனிடம் வணங்கி முறையிட்டனர்.

வரி 213-235

சிவன் அவர்களுக்கிரங்கி விநாயகப் பெருமானைப் பார்த்து யானை முகமுடைய கஜமுகாசுரனையும் அவன் படைகளையும் அழிக்கப் பூதப் படையுடன் சென்று வென்று வாவென்று அனுப்பினார். விநாயகர்

கஜமுகாசுரனுடன் போர் செய்து தன் ஒரு கொம்பை முறித்து அவன் மார்பில் எறிந்தார். இறந்து வீழ்ந்த கஜமுகாசுரன் உடனே ஒரு பெருச்சாளியாய் மாறிப் போரிட வந்தான். விநாயகர் அந்தப் பெருச் சாளியைத் தனக்கு வாகனமாக்கிக் கொண்டார். அவர் எறிந்த கொம்பு மீண்டு வந்து அவர் கரத்தில் இருந்தது. வரும் வழியில் விநாயகர் வல்லபையை மணந்து தன் படை சூழ வந்தார்.

வரி 236-245

வரும் வழியில் திருச்செங்கோடு எனும் தலத்தில் கணபதீச்சரம் எனும் சிவாலயம் அமைத்துச் சிவபூசைசெய்து வழிபட்டுக்கொண்டு கணங்களுக்குத் தலைவன் கணபதி என முடிசூடிக்கொண்டு வந்து தேவர், முனிகள், சித்தர், கந்தர்வர் யாவரும் வந்து ஏவல் செய்ய வீற்றிருந்தார்.

வரி 246-273

அப்போது ஆவணி மாத வளர்பிறைச் சதுர்த்தியே விநாயகருக்கு விரதம் என்று தேவர்கள் ஒன்றுகூடி வழிபட்டனர். அதனால் மகிழ்ச்சியடைந்த விநாயகர் விகடக்கூத்து ஆடினார். அதுகண்டு எல்லோரும் வணங்கச் சந்திரன் மட்டும் ஏளனமாகச் சிரித்தான். கோபமுற்ற விநாயகர் இந்தத் தினமான சதுர்த்தியில் உன்னைக் கண்டோர் பழியும் பாவமும், துன்பமும் எய்தி அழிவர் எனச்சாபமிட்டார். அப்போது தேவர்கள் மனம் வருந்தி கோபங்கொண்ட விநாயகரின் கோபம் தணிய வேண்டி மார்கழி மாதம் வளர்பிறைச் சதய நட்சத்திரத்துடன் கூடிய ஆறாம் நாள் விரத நாளாகும் என்று நோற்றனர். இவ்விநாயக சட்டி விரதம் நோற்ற விதம் சொல்வோம்.

வரி 274-284

குருகுலத்துதித்த பாண்டவரில் மூத்த தருமனும் தம்பியரும் கிருஷ்ணனிடம் போய்ப் போரில் எதிர்த்த பகைவரை வெற்றி கொள்வதற்குரிய விரதம் எதுவெனக் கேட்க, அவர் கூறுகின்றார்.

வரி 285-314

சிவகுமாரனாகிய சித்தி விநாயகனை அரசனிடம் போகப் புறப்படும் போதும், போருக்குப் போகும் போதும், ஏடு தொடக்கும் போதும், உத்தியோகத்துக்குப் போகும் போதும், அர்ச்சித்துச் செய்தால் வெற்றி

உண்டாகும். விநாயகருக்குரிய விரதம் ஒன்றுளது என்று அவ்விரதம் நோற்கும் முறையைப் பற்றிக் கூறுவான்.

வரி 315-367

ஆவணி மாத பூர்வபக்கச் சதுர்த்தியில் அதிகாலை நீராடி சந்தியாவந்தனம் செய்து ஐங்கரனை வழிபடவேண்டும். வெள்ளியால் அல்லது பொன்னால் அவர் உருவம் செய்து (மண்ணாலும் செய்யலாம்), பூசை செய்யும் இடத்தைப் புனிதமாக்கி மாலை தூக்கி நிறைகுடம் வைத்து, அவர் உருவைத் தியானித்து, பஞ்சாமிருத்தால் அபிஷேகம் செய்து, கணேச மந்திரத்தால் வாசனைத் திரவியம் சாத்தி, உமைசதன் எனும் மந்திரத்தால் தூபதீபம் கொடுத்து, பச்சரூகு முதலான இருபத்தொரு பத்திர புஷ்பங்களால் விநாயகன் நாமாவளி சொல்லி அர்ச்சனை செய்து மோதகம், அப்பம் முதலான பணி காரங்களுடன் கனிவகைகளையும் பருப்பு, நெய், பொரிக்கறி, பால், தயிர் படைத்து உருத்திர மந்திரத்தால் நிவேதனம் பண்ணி, சோடசோபசாரம் எனும் பதினாறு வித உபசாரமும் செய்து அந்தணர் களுக்கு அமுது அளித்து பூசை செய்த அர்ச்சகருக்கு அந்த விநாயகர் உருவத்தை வஸ்திரத்துடன் கொடுத்து நைமித்திகம் எனும் இவ்வித பூசை செய்தால் அவர் எண்ணிய கருமம் வெற்றி பெறும்.

வரி 368-396

சிவபெருமான் விநாயகரை வழிபட்டு முப்புரங்களை எரித்தார். உருத்திரன் இவரை வழிபட்டு விருத்திராசுரனைக் கொன்றான். அகலிகை இவரை வழிபட்டு கணவனை அடைந்தாள். தமயந்தி இவரை வழிபட்டு கணவன் நளனை அடைந்தாள். இராமர் இவரை வழிபட்டு சீதையை அடைந்தார். பகீரதன் இவரை வழிபட்டு கங்கையைப் பூலோகத்துக்கு அழைத்தார். அட்ட தேவதைகளும் இவரை வழிபட்டு அமிர்தம் பெற்றனர். கிருஷ்ணன் ஆகிய நானும் இவரை வழிபட்டு உருக்குமணியைப் பெற்றோன். எண்ணிறந்தவர்கள் இவரை வணங்கித் தாம் தாம் விரும்பியதைப் பெறலாம் என்று கிருஷ்ணன் கூறினார்.

வரி 397-401

அன்று முதல் தருமரும் தம்பியரும் விநாயகரை வணங்கிப் பாரதப் போரில் கௌரவர்களை வென்று மன்னர்களாகினர்.

வரி 402-417

இது நிற்க, விநாயக விரதம் பற்றிய இன்னொரு கதை சொல்வோம். பிரம தேவரின் மகன் காசி முனிவன் மாயை என்னும் அசுரப் பெண்ணைக் கூடி சூரன் முதலான பிள்ளைகளைப் பெற்றனர். சூரன் முதலியோர் புவியை வென்று தேவலோகத்தையும் வென்று இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும் வருத்தினான். இதனால் துன்புற்ற பிரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டனர். சிவனார் வெற்றிவேல் முருகனைத் தருவோம் அவன் உமைக் காப்பான் என வரம் கொடுத்தார்.

வரி 418-437

வரம் கொடுத்துப் பலகாலமாகியும் குமரனைத் தராததால் தேவேந்திரன் அக்கினி பகவானை அழைத்து நீ போய் சிவனிடம் சூரன் செய்யும் கொடுமையைச் சொல்லு என்று கூற, அக்கினி சிவன் மன்மதனையே எரித்தவர் என அச்சம் கொள்ள “நீ சிவனின் கையில் இருக்கிறாய். அவன் நெற்றிக்கண்ணிலும் உள்ளாய் அஞ்சாதே போ” வெனச் சொன்னான். அக்கினி, சிவனும் உமையும் இன்பமாயிருந்த மண்டபத்துள் போக உமை நாணங்கொண்டு ஒதுங்கினாள். சிவன் அக்கினியைக் கண்டு ஆறுமுகப்பிள்ளையை அவனிடம் கொடுத்தார்.

வரி 438-454

அக்கினி கொண்டு வந்து வாயுவிடம் கொடுக்க அவனும் வெப்பம் தாங்காமல் கங்கையிடம் கொடுத்தான். கங்கையும் தாங்காமல் சரவணப் பொய்கையில் வைத்தாள். ஆறு தாமரை முகங்களும், பன்னிரண்டு கண்களும், பன்னிரு கரங்களும், பன்னிரு தோளும், படைக் கலங்களும் உடைய ஆறுமுகப்பெருமான் தோன்றினார். தேவர்கள் கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவரையும் அழைத்து பாலாட்டி வளர்க்கும்படி வேண்ட அவர்கள் வளர்த்தனர்.

வரி 455-463

சிவனும் உமையும் சரவணப் பொய்கைக்குச் சென்று ஆறுமுகனை அணைத்து உமை தன் முலைப்பாலூட்டி அன்புடன் தழுவி தேவர் படைக்குச் சேனாதிபதியாக முடிசூட்டி வெற்றிவேல் முதலான படைக்கலங்களையும் கொடுத்து திசையெலாம் செல்லும் தேரும் கொடுத்து பூதப்படையுடன் போய் நீ சூரன் ஆகிய அவுணரை அழிப்பாய் எனப் பணித்தார்.

வரி 464-473

ஆறுமுகன் சூரதி அவுணரை அழித்து இந்திரன் மகளான தெய்வயானையை மணந்து இந்திரனுக்குத் தேவலோகத்தை மீட்டுக் கொடுத்துத் தானும் அமராவதியெனும் தேவலோகத்தில் இருந்தனர்.

வரி 474-484

தேவ மாந்தர்கள் ஆறுமுகன் அழகில் தம்மைப் பறிகொடுத்து தம் கற்பையும் இழத்தலைக் கண்ட தேவர்கள் சிவனிடம் சென்று முறையிடச் சிவனும் அவனைக் கோபித்தார். உடனே ஆறுமுகன் கோபங் கொண்டு அவ்விடம் விட்டுப் பரதேசம் போனார்.

வரி 485-514

உமாதேவியார் மனம் வருந்தலும், சிவன் நீ வருந்தாதே நாமிருவரும் மனமகிழ்ந்தவராய்ச் சூதாடுவோம் வாவெனக் கூறித் திருமாலைச் சாட்சியாக வைத்து ஆடினார். உமை வென்ற போதும் திருமால் சிவனுக்காகப் பொய் சொல்லிச் சிவனே வென்றார் என்றார். உமை கோபங் கொண்டு பொய்ச் சாட்சி சொன்ன நீ கடும்பசி கொண்ட குருட்டு மலைப்பாம்பாகி கணபதி இருக்கும் ஆலமர நிழலிற் கிடப்பாய் எனச் சாபமிட்டாள்.

வரி 515-568

அக்கணமே சாபம் பலித்தது. திருமால் குருட்டுப் பாம்பாய்க் கிடந்து வருந்தினார். அவ்வேளை தேவலோகத்து சப்த கன்னியர் (7 பேர்) விநாயகர் பெருமையை உலகினுக்கு அறிவிக்கவென நூல் ஏணியில் பூமிக்குவந்து விநாயகரை வணங்கி கார்த்திகை மாதக் கார்த்திகை நட்சத்திரம் கழிந்த மறுநாள் இருபத்தொரு

இழையுடைய நூலைக் காப்பாகக் கட்டி ஒருபொழுது மட்டும் உண்டு, ஒரு மனமாய் விநாயகருக்குரிய ஓம் எனும் (அ, உ, ம்) மந்திரத்தை மனதுட் செபித்து, பதினாறு வித உபசாரமும் செய்து இப்படியே இருபது நாட்கள் வழிபாடியற்றி மறுநாள் ஆனைமுகன் பிறந்த நாளான மார்கழிச் சதய நட்சத்திரமும், சட்டி திதியும் கூடிய தினத்தில் அதிகாலை துயில் எழுந்து, பொன்னாடைகளால் மேல்விதானம் கட்டி பல விதமான மாலைகள் கொடுத்து, விநாயகருக்கு அபிஷேகம் செய்து பட்டுச் சாத்தி, சந்தனம் முதலிய சுகந்தம் பூசி, செருந்தி, சண்பகம், செங்கழுநீர், அறுகு முதலான மலர்கள் சாத்தித் தூப தீபம் காட்டி, இளநீர், பால், தயிர், நெய்யுடன் பருப்பும் அமுதும் படைத்து பூசை செய்து வணங்கினர்.

வரி 569-580

இவர்கள் நோற்பதைக் கண்ட பாம்பின் உருவமாய்க் கிடந்த விஷ்ணு தானும் நோற்பேனென விரும்பிக் கேட்க, அவனுக்கும் வேண்டியது உதவி நோற்கச் செய்தனர். அதன் பயனாக விநாயகர் அவருக்கு அருள் புரிந்து பாம்புரு நீக்கி பழைய உருப் பெறச்செய்தார். விஷ்ணு மகிழ்ந்து வணங்கிக் கொண்டு, உஞ்சைப்பதி போய் சிவனையும் உமையையும் வணங்கினார். இதனைக் கண்ட உமாதேவியார் கோபங் கொண்டு நான் இட்ட சாபம் நீக்கியவர் யாரென கோபித்து தன் மாளிகைக் கதவை அடைத்தார்.

வரி 581-604

சிவபெருமான் கேட்க விஷ்ணு நடந்ததெல்லாம் சொல்லக் கேட்டுத் தானும் விநாயகனை வழிபட்டு உமை அடைத்த கதவு திறந்து மகிழ்ந்தனர். உமா தேவியாரும் தன்னைப் பிரிந்த ஆறுமுகன் திரும்பி வரவேண்டுமென்று விநாயகனை வழிபட்டு நோன்பிருந்தார். ஆறுமுகனும் வந்தனர்.

வரி 605-623

இவ்வாறு நடந்ததெல்லாவற்றையும் நாரத முனிவர் கூற, வச்சிரமாலி என்னும் மன்னன் நோற்று உடற்பிணி தீர்ந்து, மீண்டும் அரசாட்சி செய்து திலோத்தமையை மணம் புரிந்து பல மைந்தர்களைப் பெற்று இறுதியில் கயிலை சேர்ந்தான்.

வரி 624-647

இப்புலியில் விக்கிரமதித்தன் என்பான் இவ்விரத மகிமை அறிந்து நோற்றான். அவனுடைய மனைவியருள் ஒருத்தி இலக்கண சுந்தரி என்பவள் காப்பு நூல் அணிந்து சில நாள் நோற்றபின் விரத உறுதி தளர்ந்து அந்த இழையை அவிழ்த்துக் காய்ந்த கொவ்வையில் எறிந்தாள். அது அலரும் தளிர்மாய்ப் படர்ந்து செழித்தது. கொவ்வை அடகு பறிக்க வந்த வேப்பஞ் சேரியிலுள்ள ஒரு பெண் அந்த இழையைக் கண்டெடுத்துத் தன் கையில் கட்டி முறைப்படி நோற்றாள். விநாயகன் அருளால் அவளுக்குப் பல சிறப்பும், செல்வமும் சேர அரசனும் அவளைத் தன் மாளிகையில் வைத்து மகிழ்ந்தான்.

வரி 648-662

விக்கிரமதித்தன் கனவிலே விநாயகர் தோன்றி இலக்கண சுந்தரி இவ்விடம் இருந்தால் கேடு பல வரும். அவளை விலக்கிவிடு என்று கூறி மறைந்தார். அவன் தான் கண்ட கனவை அவளுக்குக் கூற ஆணை, குதிரை பல இறக்கவும், நகரம் கேடுறவும் கண்டு அவளை வெளியே தூரத்தி விட்டான்.

வரி 663-691

அவள் ஒரு வணிகன் வீடு போக; அவனுடைய மணியும் முத்தும் கல்லாகிட அவளை அவனும் அகற்ற, அவன் ஒரு உழவன் வீட்டில் இருக்க உழவன் பயிர்கள் அழிந்தன. அவனும் கலைக்கக் குயவன் வீட்டில் போக அவன் சட்டி, பானைகளெல்லாம் உடைய அவனும் கலைக்க, துணி வெளுப்போர் மனைபுக அவன் துணிகளெல்லாம் கிழிய அவனும் அவளை கலைக்க, மாலைக்காரன் வீடு போக மாலைகள் பாம்பாக அவனும் கலைக்க, ஒரு அவ்வையின் வீட்டில் போயிருந்தாள். அவ்வை போகும் இடங்களெல்லாம் அவளைத் திட்டியும் அடித்தும் பழித்தும் கொடுமைப்படுத்தினர். அவ்வை கலக்கமடைந்து வீட்டுக்கு வந்து இலக்கண சுந்தரியிடம் நீ யார் என வினவ, அவள் தான் விக்கிரமதித்தன் மனைவி என்று நடந்ததைக் கூறினார்.

வரி 692-717

அவ்வை அவளை நோக்கிச் சாணி எடுத்து நிலம் மெழுகென அவள் சாணி எடுக்க அது புழுவாகியது. அது கண்டு தானே நிலம் மெழுகி விளக்கேற்றிப் புத்தகம் எடுத்து வாவெனப் புத்தகம் பாம்பாய் இருந்திடக் கண்டு அவள் மயங்கி வீழ்ந்து கிடக்க, அவ்வை தானே புத்தகம் எடுத்துப் பார்த்து இது விநாயகர் செய்யும் காரியம் எனத் துணிந்து தவநெறி பிழைத்த இலக்கண சுந்தரியை விநாயகர் நோன்பினை இருபத்தொரு இழையிலான காப்புக் கட்டி முறைப்படி நோற்கச் செய்தனர். விநாயகருள் பெற்ற அவள் மகிழ்ந்திருந்தாள்.

வரி 718-745

விக்கிரமதித்தன் பெருஞ் சேனையுடன் வேட்டைக்குச் சென்று களைத்து தாகத்துக்கு நீர் வேண்டி அவ்வையிடம் வந்தாள். அவ்வை அவனுக்கு அப்பமும் நீரும் கொடுவென இலக்கண சுந்தரியை விடுப்ப அவள் கொண்டுபோய்க் கொடுக்க மன்னனும் சேனையும் பசிதீர் உண்டு யானை, குதிரைகளும் உண்டும் அது குறையாததைக் கண்ட விக்கிரமதித்தன் இவ்வித பண்டம் சமைத்த நீ யாரெனக் கேட்க அவள் மௌனமாய் நிற்க அவ்வை அவ்விடம் சென்று இவள் உன் மனைவி இலக்கண சுந்தரி, விநாயகர் நோன்பின் பயன் இது என்று கூற மன்னன் மகிழ்ந்து, ஒரு வெள்ளிச் சிவிகையில் ஏற்றிக் கொண்டு மாளிகை சென்று முன் போலப் பட்டத்தரசியாக்கி மகிழ்ந்திருந்தான்.

போற்றித் திருஅகவல்

அருள்புரிந்து அருளும் அரசே போற்றி
இருவினை துடைக்கும் இறைவா போற்றி
மறைமுனி ஒருவன் மாங்கனி கொணர்ந்து
கறைமிடற்று இறைவன் கையில் கொடுப்ப
வேலனும் நீயும் விரும்பி முன்நிற்ப
ஒருநொடி அதனில் உலகெலாம் வலமாய்
வரும்அவர் தமக்கு வழங்குவோம் யாம்என
விரைவுடன் மயில்மிசை வேலோன் வருமுனர்
அரனை வலம்வந்து அக்கனி வாங்கிய
விரகுள விக்கின விநாயக போற்றி
முன்னடி தெரியா முதல்வனைப் போற்றிப்
பின்னடி தெரியாப் பெருங்கவிப் பெருமான்
மண்மிசை வைத்துஉன் வாவியில் செல்லக்
கண்ணிலான் இவனெனக் கரந்துஅவன் போக
கரைமிசை ஏறிக் காணாது இரங்கி
உரைதடு மாறி உள்ளம் கலங்கிக்
கூகூ கணபதி கூகூ என்னக்
கூகூ என்றருள் குன்றே போற்றி
அப்பணி சடையோன் முப்புரம் எரிக்க
இப்புவி அதனை இரதம் ஆக்கித்
தினகரன் மதிதேர்ச் சில்இல தாகப்
பொருவரு மறைகளே புரவியாகச்
சங்கைசேர் நான்முகன் சாரதியாகப்
பங்கயக் கண்ணன் பகழி யாக
மலைசிலை யாக வாசுகி நாணா
நிலைபெற நிற்கும் நெடுந்தேர் தன்னில்
விக்கினம் தீர்க்கும் விநாயக நமஎனச்
சிக்கென இறைவன் செப்பா தேறலின்
தச்சுறச் சமைத்த தகைமணி நெடுந்தேர்

அச்சறுத்து அருளும் அரசே போற்றி
 வேதப் பொருளாம் விமலா போற்றி
 பூதப் படையுடைப் புனிதா போற்றி
 கரமைந்து உடைய களிநே போற்றி
 பரமன் பயந்த பாலா போற்றி
 அகிலம் ஈன்று அருளும் அம்மை தமக்குத்
 திருமகன் ஆகிய செல்வா போற்றி
 அற்றவர்க்கு அருள்புரி அரசே போற்றி
 கற்றவர் மனத்திற் காண்பாய் போற்றி
 பாசாங் குசம்கை பரித்தாய் போற்றி
 தேசார் மணிமுடித் தேவே போற்றி
 எழுநரகு எழுபிறப்பு அறுப்பாய் போற்றி
 துளைசெறி வக்கிர துண்டா போற்றி
 வளநிகர் ஒற்றை மருப்பா போற்றி
 சுரர் தொழும் முருகன் துணைவா போற்றி
 நல்லவர் புகழும் நம்பா போற்றி
 வல்லபைக்கு உரிய மணாளா போற்றி
 கயமுகத்து அவுணனைக் காய்ந்தாய் போற்றி
 வயமுக மூஷிக வாகனா போற்றி
 ஓங்கா ரத்தனி உருவே போற்றி
 நீங்காக் கருணை நிமலா போற்றி
 துறவர் தமக்கு ஒரு துணைவா போற்றி
 முறநிகர் தழைசெவி முதல்வா போற்றி
 துண்டமா மதிபோல் துலங்கிய கோட்டைப்
 கண்டகம் ஆகக் கைதனில் பிடித்துப்
 பண்டு பாரதப் பழங்கதை பசும்பொன்
 விண்டுவில் வரைந்த விமலா போற்றி
 போற்றி போற்றியுன் பொற்பதம் போற்றி.

வருகைக் கோவை

சீந்தத்தோர் தொழுகணபதி செய செய
சீரிய யானைக் கன்றே செய செய

அன்புடைக் கடவுளர்க்கு அதிபதி செய செய
ஆபத்து அகற்றும் ஐங்கர செயசெய
இந்துச் சடைமுடி இறைவா செயசெய
ஈசன் பெற்ற எம்மான் செயசெய
உன்னிய முடிக்கும் ஒருவா செயசெய
ஊர்மனை சந்தி உகந்தாய் செயசெய
எம்பெரு மானே ஏகனே செயசெய
ஏழுல குந்தொழ இருப்பாய் செயசெய
ஐயா கணங்கட்கு ஆதீ செயசெய
ஒற்றை மருப்பை உடையாய் செயசெய
ஓங்கிய கரிமுகம் உற்றாய் செயசெய
ஓளவியம் இல்லா தவனே செயசெய
அஃகர அணிந்த ஆதீ செயசெய
கண்முன்று உடைய களிநே செயசெய
ஙப்போல் மழுஒன்று ஏந்தீ செயசெய
சங்கரன் தேரச் சறுத்தாய் செயசெய
ஞயமுடை வித்தக நம்பீ செயசெய
இடமுடை விக்கி னேசுரா செயசெய
இணங்கிய அன்பர்க்கு இனியாய் செயசெய
தத்துவம் உறைதரு சாமீ செயசெய
நன்னெறி வித்தக நம்பீ செயசெய
பகீரதிக்கு இனிய பாலா செயசெய
மன்றுள் ஆடி மகனே செயசெய
இயக்கரைக் களையும் இறைவா செயசெய
அரவக் கிங்கிணி அணிவாய் செயசெய
இலகக் கொம்பு ஒன்று ஏந்தீ செயசெய

வஞ்சனைப் பழவினை மாற்றுவாய் செயசெய
 அழகிய வேலனுக்கு அண்ணா செயசெய
 இளமத யானை முகத்தாய் செயசெய
 இறக்கரி சாடும் இறைவா செயசெய
 அனந்தல் ஆடும் அரசே செயசெய
 கரமைந்து உடைய கணபதி செயசெய
 காமன் பகைவன் காதல செயசெய
 கிரியில் பாரதம் தீட்டினாய் செயசெய
 கீழ்மை ஒழித்துக் கிளர்வாய் செயசெய
 குண்டப் பண்டிக் குருவே செயசெய
 கூறிய மும்மதக் கோவே செயசெய
 கெண்டையம் கண்ணுமை மகனே செயசெய
 கேதார ப்ரியம் ஆனாய் செயசெய
 கையில் சக்கரம் உடையாய் செயசெய
 கொவ்வைக் கனிவாய் மதலாய் செயசெய
 கோலக் குடநிகர் வயிற்றாய் செயசெய
 கௌவைப் பழவினை தீர்ப்பாய் செயசெய

ஓளவையார் அருளிய
விநாயகர் அகவல்

சீதக் களபச் செந்தாமரைப்பூம்
பாதச் சிலம்பு பலவிசை பாட
பொன்னரை ஞானும் பூந்துகி லாடையும்
வன்ன மருங்கில் வளர்ந்தழ கெறிப்ப
பேழை வயிறும் பெரும்பாரக் கோடும்
வேழ முகமும் விளங்குசிந் தூரமும்
அஞ்சுகரமும் அங்குச பாசமும்
நெஞ்சிற் குடிகொண்ட நீல மேனியும்
நான்ற வாயும் நாலிரு புயமும்
மூன்று கண்ணும் மும்மதச் சுவடும்
இரண்டு செவியும் இலங்கு பொன் முடியும்
திரண்டமுப் புரிநூல் திகழொளி மார்பும்
சொற்பதம் கடந்த தூரிய மெஞ்ஞான
அற்புதம் நின்ற கற்பகக் களிறே
முப்பழம் நுகரும் மூலிக வாகன
இப்பொழு தென்னை யாட்கொள வேண்டித்
தாயா யெனக்குத் தானெழுந் தருளி
மாயாப்பிறவி மயக்கம் அறுத்து
திருந்திய முதலைந் தெழுத்துந் தெளிவாய்
பொருந்தவே எந்தன் உளந்தனிற் புகுந்து
குருவடி வாகிக் குவலயந் தன்னில்
திருவடி வைத்துத் திறமிது பொருளென
வாடா வகைத்தான் மகிழ்ந்தெனக் கருளிக்
கோடா யுதத்தால் கொடுவினை களைந்தே
உவட்டா உபதேசம் புகட்டி என் செவியில்
தெவிட்டாத ஞானத் தெளிவையும் காட்டி
ஐம்புலன் தன்னைஅடக்கும் உபாயம்
இன்புறு கருணையின் இனிதெனக் கருளி

கருவிகள் ஒடுங்கும் கருத்தறிவித்து
 இருவினை தன்னை அறுத்திருள் கடிந்து
 தலமொரு நான்குந் தந்தெனக் கருளி
 மலமொரு மூன்றின் மயக்க மறுத்தே
 ஒன்பது வாயில் ஒரு மந்திரத்தால்
 ஐம்புலக் கதவை அடைப்பதுங் காட்டி
 ஆறாதாரத்து அங்குச நிலையும்
 பேரா நிறுத்திப் பேச்சுரை அறுத்தே
 இடை பிங்கலையின் எழுத்தறிவித்து
 கடையிற் சுழுமுனை கபாலமும் காட்டி
 மூன்று மண்டலத்தின் முட்டிய தூணின்
 நான்கு பாம்பின் நாவிலுணர்த்தி
 குண்டலி யதனிற் கூடிய அசபை
 விண்டெழு மந்திரம் வெளிப்பட உரைத்து
 மூலாதாரத்து மூண்டெழு கனலைக்
 காலா லெழுப்புங் கருத்தறி வித்தே
 அமுத நிலையும் ஆதித்தன் இயக்கமும்
 குமுத சகாயன் குணத்தையுங் கூறி
 இடைச்சக்கரத்தின் ஈரெட்டு நிலையும்
 உடற்சக் கரத்தின் உறுப்பையுங் காட்டிச்
 சண்முக தூலமும் சதூர்முக சூக்ஷ்மமும்
 என் முக மாக இனிதெனக் கருளிப்
 புரியட்ட காயம் புலப்பட எனக்குத்
 தெரியெட்டு நிலையும் தெரிசனப் படுத்தி
 கருத்தினிற் கபால வாயில் காட்டி
 இருத்தி முத்தி இனிதெனக் கருளி
 என்னை யறிவித்து எனக் கருள் செய்து
 முன்னை வினையின் முதலைக் களைந்தே
 வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம்
 தேக்கிய எந்தன் சிந்தை தெளிவித்து
 இருள்வெளி இரண்டுக்கு ஒன்றிடமென்ன

அருள்தரும் ஆனந்தத்து அழுத்தி என்செவியில்
 எல்லையில்லா ஆனந்தம் அளித்து
 அல்லல் களைந்து அருள் வழிகாட்டி
 சத்தத் தினுள்ளே சதாசிவங் காட்டி
 சித்தத் தினுள்ளே சிவலிங்கம் காட்டி
 அணுவிற்கணுவாய் அப்பாலுக்கப்பாலாய்
 கணு முற்றி நின்ற கரும்புள்ளே காட்டி
 வேடமும் நீறும் விளங்க நிறுத்தி
 கூடுமெய்த் தொண்டர் குழாத்துடன் கூட்டி
 அஞ்சக் கரத்தின் அரும்பொருள் தன்னை
 நெஞ்சக் கருத்தின் நிலையறிவித்து
 தத்துவ நிலையைத் தந்தெனையாண்ட
 வித்தக விநாயக விரைகழல் சரணே!

நக்கீரர் அருளிய

ஸ்ரீ விநாயகர் அகவல்

சீர்தரு மூலச் செழுஞ்சுடர் விளக்கே
கார்நிற மேனிக் கற்பகக் களிநே
அல்லல் வினையை யறுத்திடு ஞான
வல்லபை தன்னை மருவிய மார்பா
பொங்கர வணிந்த புண்ணிய மூர்த்தி
சங்கர னருளிய சற்குரு விநாயக!
ஏழை யடியேன் இருவிழி காண
வேழ முகமும் வெண்பிறைக் கோடும்
பெருகிய செவியும் பேழை வயிறும்
திருவளர் நுதலில் திருநீற் றழகும்
சிறுத்த கண்ணுஞ் சீதளப் பார்வையும்
நறுந்திகழ் நாசியும் நாண்மலர்ப் பாதமும்
நவமணி மகுட நன்மலர் முடியும்
கவச குண்டல காந்தியும் விளங்கச்
சிந்தூரத் திலகச் சந்தனப் பொட்டும்
ஐந்து கரத்தி னழகும்வீற் றிருக்கப்
பாச வினையைப் பறித்திடு மங்குச
பாசத் தொளியும் பன்மணி மார்பும்
பொன்னா பரணமும் பொருந்துமுந் நூலும்
மின்னா மெனவே விளங்குபட் டழகும்
உந்திச் சுழியும் உரோமத் தழகும்
தொந்தி வயிறுந் துதிக்கையுந் தோன்ற
வேதனு மாலும் விமலனு மறியாப்
பாதச் சதங்கைப் பலதொனி யார்ப்பத்
தண்டைச் சிலம்புந் தங்கக் கொலுசும்
எண்டிசை மண்டல மெங்கு முழங்கத்
தொகுது துந்துமி தொந்தோ மெனவே
தகுது திந்திமி தாள முழங்க

ஆடிய பாதம் அண்டர்கள் போற்ற
 நாடிமெய் யடியார் நாளுந் துதிக்கக்
 கருணை புரிந்து காட்சி தந்தருள்
 இருளைக் கடிந்து எங்கும் நிறையப்
 பொங்குபே ரொளியாய்ப் பொன்மலை போலத்
 திங்கள் முடியான் றிருவுள மகிழ
 வந்த வாரண வடிவையுங் காட்டிச்
 சிந்தை தளர்ந்த சீரடி யார்க்கு
 இகபர சாதன மிரண்டு முதவி
 அகவினைத் துன்ப மகந்தை யறுத்து
 மூலா தார முச்சுடர் காட்டி
 வாலாம் பிகைதன் வடிவையுங் காட்டி
 மாணிக்க மேனி மலர்ப்பதங் காட்டிப்
 பேணிப் பணியப் பீஜா கூரமும்
 ஓமென்று உதித்த ஓங்காரத் துள்ளே
 ஆமென் றெழுந்த அகூர வடிவும்
 இடைபிங் கலைகள் இரண்டின் நடுவே
 கடைமுனை சுழிமுனைக் கபாலமுங் குறிக்கு
 மண்டல மூன்றும் வாய்வோர் பத்தாங்
 குண்டலி யசைவிலி கூறிய நாடியும்
 பூதமும் பொறியும் புகழ்குண மூன்றும்
 வாதனை செய்யு மறிவையும் காட்டி
 ஆறா தார அங்குச நிலையைப்
 பேறாகி நின்ற பெருமையுங் காட்டிப்
 பஞ்ச மூர்த்திகள் பாகத் தமர்ந்த
 பஞ்சசத் திகளின் பாதமும் காட்டி
 நவ்விட மௌவும் நடுவணை வீட்டில்
 அவ்வு மாக்கினை அனாதி சதாசிவம்
 மைவிழி ஞான மனோன்மணி பாதமும்
 ரைவினை நணுகா நாத கீதமும்

கண்டு வணங்கக் கண்ணைத் திறந்து
 விண்டல மான வெளியையும் காட்டி
 ஐம்பத் தோரெழுத் தகூர நிலையை
 இன்பச் சக்கர விதிதனைக் காட்டிப்
 புருவ நடுவிணைப் பொற்கம லாசனன்
 திருவிளை யாடலின் திருவடி காட்டி
 நாதமும் விந்தும் நடுநிலை காட்டிப்
 போத நிறைந்த பூரணங் காட்டி
 உச்சி வெளிதனி லுள்ளொளி காட்டி
 வச்சிரம் பச்சை மரகத முத்துப்
 பவள நிறைந்த பளிங்கொளி காட்டிச்
 சிவகயி லாசச் சேர்வையுங் காட்டித்
 சத்தம் பிறந்த தலத்தையுங் காட்டித்
 தத்துவந் தொண்ணூ றாறையு நீக்கிக்
 கருவி கரணக் களங்க மறுத்து
 மருவிய பிறவி மாயையை நீக்கி
 உம்பர்கள் ரிஷிகள் ஒருவருங் காணா
 அம்பர வெளியி னருளையுங் காட்டிச்
 சத்தி பராபரை சதானந்தி நிராமய
 நித்திய ரூபி நிலைமையுங் காட்டி
 அடியவர் ஞான மமிர்தமா யுண்ணும்
 வடிவை யறியும் வழிதனைக் காட்டி
 நாசி நுனியில் நடக்குங் கலைகள்
 வாசிவா வென்று வாங்கிப் பிடித்து
 நின்மல வடிவாய் நிறுவித் தப்புறம்
 வின்மய மான வித்தையுங் காட்டித்
 தராதல முழுதுந் தானாய் நிறைந்த
 பராபர வெளியைப் பணிந்திடக் காட்டி
 என்னுட லாவி யிடம்பொரு ளியாவுந்
 தன்னுடை வசமாந் தவனிலை காட்டி

நானெனு மாணவம் நாசம தாகத்
 தானென வந்து தயக்கந் தீர்
 ஆன குருவா யாட்கொண் டருளி
 மோன ஞான முழுது மளித்துச்
 சிற்பரி பூரண சிவத்தைக் காண
 நற்சிவ நிஷ்களி நாட்டமும் தந்து
 குருவுஞ் சீஷனுங் கூடிக் கலந்து
 இருவரு மொருதனி இடந்தனிற் சேர்ந்து
 தானந்த மாகிப் தற்பர வெளியில்
 ஆனந்த போத அறிவைக் கலந்து
 புவனத் தொழிலைப் பொய்யென் றுணர்ந்து
 மவுனமுத் திரையை மனத்தினி லிருத்திப்
 பெண்டு பிள்ளை பண்டு பதார்த்தங்
 கண்டது மாயைக் கனவெனக் காட்டிப்
 பாச பந்தப் பவக்கடல் நீக்கி
 ஈச னிணையடி யிருத்தி மனத்தே
 நீயே நானாய் நானே நீயாய்
 காயா புரியைக் கனவென வுணர்ந்து
 எல்லா முன்செய லென்றே யுணர
 நல்லா யுன்னருள் நாட்டந் தருவாய்
 காரண குருவே கற்பகக் களிற்றே
 வாரண முகத்து வள்ளலே போற்றி
 நித்திய பூஜை நைவேத் தியமும்
 பத்தியாய்க் கொடுத்தேன் பரமனே போற்றி!
 ஏத்தி யனுதின மெளியேன் பணியக்
 கூற்றினை யுதைத்துக் குளிப்பதந் தந்து
 ஆசு மதூர வமிர்த மளித்துப்
 பேசு ஞானப் பேறெனக் கருளி
 மனத்தில் நினைத்த மதூர வாசகம்
 நினைவினுங் கனவிலும் நேசம் பொருந்து

அருண கிரியா ரவ்வை போலக்
 கருத்து மிகுந்து கவிமழை பொழிய
 வாக்குக் கெட்டா வாழ்வை அளித்து
 நோக்கரு ஞான நோக்கு மளித்து
 இல்லற வாழ்வை யிடையூ றகற்றிப்
 புல்ல ரிடத்திற் புகுந்துழ லாமல்
 ஏற்ப திகழ்ச்சி என்ப தகற்றிக்
 காப்ப துனக்குக் கடன்கண் டாயே!
 நல்வினை தீவினை நாடி வருகினுஞ்
 செல்வினை யெல்லாஞ் செயலுன தாமால்
 தந்தையும் நீயே தாயும் நீயே
 எந்தையும் நீயே ஈசனும் நீயே
 போத ஞானப் பொருளும் நீயே
 நாதமும் நீயே நான்மறை நீயே
 அரியும் நீயே அயனும் நீயே
 திரிபுர தகனஞ் செய்தவன் நீயே
 சத்தியும் நீயே சதாசிவம் நீயே
 புத்தியும் நீயே புராந்தகன் நீயே!
 பத்தியும் நீயே பந்தமும் நீயே
 முத்தியும் நீயே மோட்சமும் நீயே
 ஏகமும் நீயே என்னுயிர் நீயே
 தேகமும் நீயே தேவனும் நீயே!
 உன்னரு ளன்றி உயிர்த்துணை காணேன்
 பின்னொரு தெய்வம் பேசவு மறியேன்
 வேதனை கொடுத்த மெய்யிது தன்னில்
 வாத பித்தம் வருத்திடு சிலேத்துமம்
 மூன்று நாடியும் முக்குண மாகித்
 தோன்றும் வினையின் துன்ப மறுத்து
 நாலா யிரத்துநா னூற்றுநாற் பத்தெண்
 மேலாம் வினையை மெலியக் களைந்து

அஞ்சா நிலைமை யருளிய நித்தன்
 பஞ்சா கூரநிலை பாலித் தெனக்குச்
 செல்வமுங் கல்வியும் சீரும் பெருக
 நல்வர மேதரும் நால்மறை விநாயகா!
 சத்திய வாக்குச் சத்தா யுதவிப்
 புத்திர னேதரும் புண்ணிய முதலே
 வெண்ணீ றணியும் விமலன் புதல்வா
 பெண்ணா முமையாள் பெற்றிடுந் தேவே!
 அரிதரு மருகா அறுமுகன் துணைவா
 கரிமுக வாரணக் கணபதி சரணம்!
 குருவே சரணம் குணமே சரணம்
 பெருவயிற் றோனே பொற்றாள் சரணம்!
 கண்ணே மணியே கதியே சரணம்
 விண்ணே யொளியே வேந்தே சரணம்!
 மானத வாவி மலர்த்தடத் தருகில்
 தானத்தில் வாழும் தற்பரா சரணம்!
 உச்சிப் புருவத் துதித்துல களிக்குஞ்
 சச்சிதா னந்த சற்குரு சரணம்
 விக்கின விநாயகா தேவே ஓம்
 ஹர ஹர ஷண்முக பவனே ஓம்
 சிவ சிவ மஹா சம்போ ஓம்!!

(நல்லனவெல்லாம் தரும்)

நக்கீரர் அருளிய

திருவிநாயகர் திருவகவல் நிறைவுற்றது.

ஸ்லோகம்

ஓம் சக்லாம் பரதரம் விஷ்ணும் சசி
வர்ணம் சதுர்ப்புஜம்
ப்ரஸன்ன வதனம் த்யாயேத் ஸர்வ விக்னோப
சாந்தயே!!

(வெண்மையான ஆடையை அணிந்தவரும் எங்கும் நிறைந்தவரும், சந்திர நிறமுடையவரும், நான்கு புஜங்களும், பிரகாசமான முகத்தை உடையவருமான விநாயகரை எல்லாத் தடைகளையும் நீக்குவதற்காக தியானிக்க வேண்டும்)

ஸ்ரீ கணபதி காயத்ரி மந்திரம்

ஓம் தத் புருஷாய வித்மஹே
வக்ர துண்டாய தீமஹி!
தந்நோ தந்தி: ப்ரசோதயாத்!

காரிய சீத்தி மாலை

திருவாக்கும் செய்கருமம் கைகூட்டும் செஞ்சொல்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும் உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரும் யானை முகத்தானைக்
காதலால் கூப்புவர்தம் கை.

சகல காரியங்களிலும் சித்திபெற யானைமுகனைத் துதித்து இந்தப் பாடலைப் பாடினால் ஒருவர் தான் எடுத்த காரியம் எளிதில் நிறைவேறும்.

இந்தக் காரியசித்தி மாலையைக் காலை, மாலை, மதியம் மாலை மூன்று வேளைகளிலும் விநாயகரை எண்ணி எட்டு நாட்கள் பாடுபவர்கள் நினைத்த காரியம் சித்திக்கும். சதுர்த்தி விரத தினத்தன்று எட்டுமுறை பாடினால் எட்டுச் சித்திகளும் கைகூடும்.

1. பந்தம் அகற்றும் அநந்த குணப்
 பரப்பும் எவன்பால் உதிக்குமோ
 எந்த உலகும் எவனிடத்தில்
 ஈண்டி இருந்து சுரக்குமோ
 சந்தமறை ஆகமங்கலைகள்
 அனைத்தும் எவன்பால்தக வருமோ
 அந்த இறையாம் கணபதியை
 அன்பு கூரத் தொழுகின்றோம்.
2. உலகம் முழுதும் நீக்கமற
 ஒன்றாய் நிற்கும் பொருளெவனவ்
 வலகிற் பிறக்கும் விகாரங்கள்
 உறாத மேலாம் ஒளியாவன்
 உலகம் புரியும் வினைப்பயனை
 ஊட்டுங் களைகண் எவன் அந்த
 உலக முதலாங் கணபதியை
 உவந்து சரணம் அடைகின்றோம்.
3. இடர்கள் முழுவதும் எவனருளால்
 எரிவீ மும்பஞ் செனமாயும்
 தொடரும் உயிர்கள் எவனருளால்
 சுர்வாழ் பதியும் உறச்செய்யும்
 கடவுள் முதலோர்க் கூறின்றிக்
 கருமம் எவனால் முடிவுறும் அத்
 தடவு மருப்புக் கணபதிபொன்
 சரணம் சரணம் அடைகின்றோம்.

4. மூர்த்தி யாகித் தலமாகி
 முந்நீர் கங்கை முதலான
 தீர்த்தமாகி அறிந்தறியாத்
 திறத்தினானும் உயிர்க்கு நலம்
 ஆர்த்தி நாளும் அறியாமை
 அகற்றி அறிவிப் பான் எவன் அப்
 போர்த்த கருணைக் கணபதியைப்
 புகழ்ந்து சரணம் அடைகின்றோம்.
5. செய்யும் வினையின் முதல்யாவன்
 செய்யப்படும்அப் பொருள்யாவன்
 ஐயம் இன்றி உளதாகும்
 அந்தக் கருமப் பயன்யாவன்
 உய்யும் வினையின் பயன் விளைவில்
 ஊட்டி விடுப்பான்எவன் அந்தப்
 பொய்யில் இறையைக் கணபதியைப்
 புரிந்து சரணம் அடைகின்றோம்.
6. வேதம் அளந்தும் அறிவரிய
 விகிர்தன் யாவன் விழுத்தகைய
 வேத முடிவில் நடம் நவிலும்
 விமலன் யாவன் விறங்குவர
 நாத முடிவில் வீற்றிருக்கும்
 நாதன் எவன்எண் குணன் எவன்அப்
 போத முதலைக் கணபதியைப்
 புகழ்ந்து சரணம் அடைகின்றோம்.

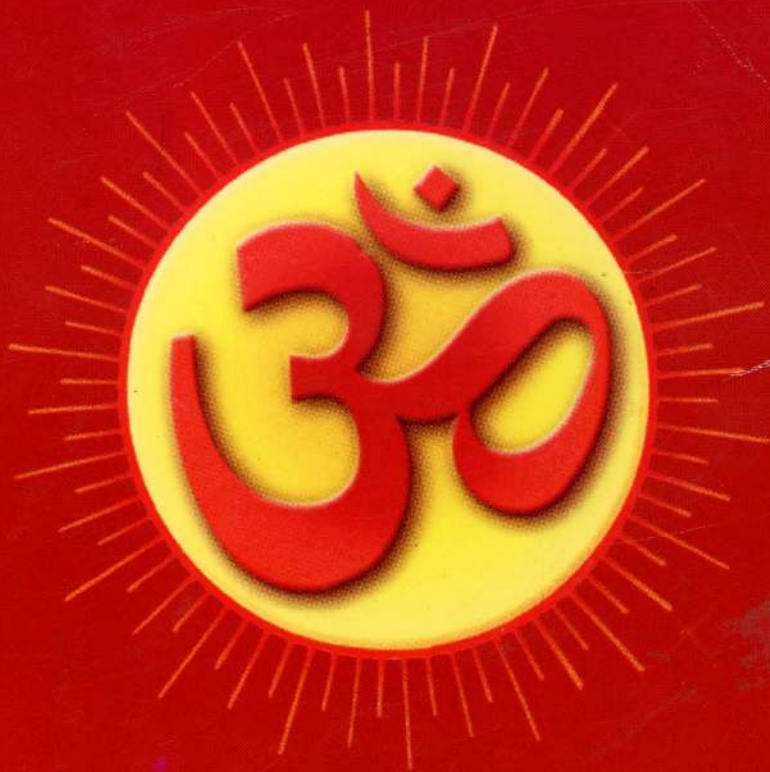
7. மண்ணின் ஓர்ஐங் குணமாகி
 வதிவான் எவன்நீர் இடைநான்காய்
 நண்ணி அமர்வான் எவன்தீயின்
 மூன்றாய் நவில்வான் எவன்வளியின்
 எண்ணும் இரண்டு குணமாகி
 இயைவான் எவன்வான் இடைஒன்றாம்
 அண்ணல் எவன் அக்கணபதியை
 அன்பிற் சரணம் அடைகின்றோம்.
8. பாச அறிவில் பசு அறிவில்
 பற்றற் கரிய பரன்யாவன்
 பாச அறிவில் பசு அறிவும்
 பயிலப் பணிக்கும் அவன்யாவன்
 பாச அறிவும் பசு அறிவும்
 பற்றி மேலாம் அறிவான
 தேசன் எவன் அக் கணபதியைத்
 திகழச் சரணம் அடைகின்றோம்.

அச்சுப்பதிப்பு: கொளி அச்சகம், 207, சென் றீண்ட்ரோபதி சேவணமுத்து யாவத்தாடி, கொழும்பு - 13.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org